உ

செந்தமிழ்

தொகுதி-௧௬.] காலயுக்தி௵ சித்திரை௴ [பகுதி-௬.
Vol. XVI. April,—May. 1918. No. 6.

புதல்வரைப்பெறுதல்.

புதல்வரைப்பெறுதல் என்பது திருக்குறளிலே வரும் ஏழாம் அதிகாரத்தின் பெயர். இப்பெயருந் திருவள்ளுவர் இட்டது; உரை கூறிய பரிமேலழகரும் விரித்து விளக்கியது. பரிமேலழகருரையும் உமாபதிசிவாசாரியர், சிவஞானமுனிவர் முதலிய சிவாநுபூதிமான்கள் பாராட்டிக்கூறியது. இங்ஙனமாகவும் மகடூஉக்கட்கும் இயைய "மக்களைப்பெறுதல்" என உரைத்தலே பொருத்தம் எனவும், திருவள்ளுவரும் பொதுவாக "நன்மக்கள்" "பண்புடைமக்கள்" என்பன முதலாகக் கூறினர் எனவும், "புதல்வரைப்பெறுதல்" என்பது பொருந்தாது எனவும் சிலர் வாதிப்பாராயினர். மக்கள் என்பது இருபாற்கும் பொதுப்பெயராயினும், வள்ளுவர் மக்கள் என்றது புதல்வரையேயாம். அது "தந்தைமகற்கு" என்றதனானும், "அறிவறிந்த மக்கள்" "என்னோருவன்.........கல்லாதவாறு" என்பன முதலியவற்றானும் பெறப்படும். புதல்வர்களே கல்விக்குரியர் என்றும், இல்லறத்தார்க்கு இனிமை பயப்பவர் என்றும் வடமொழி தென்மொழிகளிலுள்ள பலநூல்களுங்கூறுகின்றன.

வடமொழியிலுள்ள பர்த்திருகரிசதகம், இதோபதேசம், குணரத்தினம், நீதிரத்தினம் முதலிய நீதிநூல்களை நோக்குக. எங்கேயாவது மகடூஉக்களும் கல்விக்குரியர் என்றும், இருமுதுகுரவர்க்கும் உபகாரகர் என்றும் கூறியதுண்டா? குலத்தை விளக்குவோர்யாவர்!

*

ஆடூஉக்களா? மகடூஉக்களா? தென்மொழியிலுள்ள பாரதம் முதலிய நூல்களையும் நோக்குக. "மல்லார் புயத்தில் விளையாடு மகிழ்ச்சி மைந்தர்-இல்லாதவர்க்கு மனைவாழ்வி னினிமை யென்னும்" (பாரதம்) "புத்திரனிலாதோரென்றும் பொறியிலார்" (காசிகண்) "தென்புலத்தார்கடனைமாற்றுவதுமகவானன்றியிலை" (காஞ்சிபு) மனைக்கு விளக்க மடவாண்மடவா—டனக்குத்தகைசால்புதல்வர்—மனக்கினிய—காதற்புதல்வர்க்குக்கல்வி" (நான்மணி) என்பன முதலாகப் பலபிரமாணங்களுள. மகடூஉக்களைப்பற்றி இங்ஙனம் கண்டிலம்.

ஒளவையார், நக்கண்ணையார் முதலியோர் பாடசாலைகளிலே படித்துப் பயின்றவரல்லர்; அருட்புலமையாளர். ஒளவையார் பட்டமரந்தழைத்தல், பெண்ணைநதி பாலும்நெய்யுமாகப்பெருகல் முதலிய அற்புதச்செயல்களைக் கவிகளாலே நிகழ்வித்தவர். இவரை மற்றையார்போலக் கல்விகற்றார் எனக்கொண்டு புதல்வரைப் பெறுதல் என்பது இயையாதென்றல் பொருந்தாது. அது பெரியோர் நூல்களுடன் பொருந்துமாயின்; கொள்ளற்பாலதாகும்.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ:

களவழியிற் குறித்த கழுமலம்.

சோழன் செங்கணானும், சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையும் பொருதுழிச் சேரமான்கணைக்காலிரும்பொறையைப்பற்றிக் கொண்டு சோழன் செங்கணான் குடவாயிற்கோட்டத்துச் சிறைவைத்ததும், அதனையறிந்த சேரமான்உயிர்நண்பராகியபொய்கையார் சோழனதுவெற்றியைச்சிறப்பித்துக் களவழிபாடி அவனவைக்களத்துப் பிரசங்கித்துச் சேரமானைச் சிறைவீடுசெய்ததுமாய வரலாற்றைத் தமிழறிஞரனைவரும் நன்கறிவர்.

இங்ஙனம் சேரமான்கணைக்காலிரும்பொறையோடு சோழன் பொருதுகைக்கொண்ட வூர் 'கழுமலம்' என்பது களவழி நாற்பது, நசு-ம் செய்யுளால் நன்கறியப்படும். இக்கழுமலமென்பது யாண்டையது? யார்க்குரியது? என்பதைப்பற்றித்தான் ஈண்டாராயப் புகுந்தது.

சென்னைச் சருவகலாசங்கத்தார் 1917-ஆமுதல் பலவருடங்கட்கு இன்டர்மீடியேட்வகுப்பில் தமிழ்பயிலுமாணவர்கட்குப் பாடமாக வெளியிடப்பட்டுள்ள செய்யுட்டிரட்டுப் புத்தகத்தில் (Intermediate Poetical Anthology Tamil Part I, University of Madras). களவழிக்கவிதைகளும் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. அந்நூல் நசு-ம் செய்யுளடியாகிய 'காவிரிநாடன் கழுமலங்கொண்ட நாள்' என்பதிற் 'கழுமலம்—சீகாழி' எனப்பொருளெழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள். 'சேரன் செங்குட்டுவன்' என்ற நூலாசிரியரும் களவழியிற்குறிக்கப்பட்டுள்ள கழுமலத்தைச் சீகாழியெனவே துணிந்துள்ளார்கள். இவர்களன்றிச் சோழநாட்டுச்சீகாழியைப்பற்றிச் சரித்திரக் குறிப்பெழுதியுள்ளவர்களும் களவழியிற்குறித்த கழுமலம் அஃதாமெனவே சுட்டியுள்ளார்கள்.

இங்ஙனம்இவர்களனைவரும்ஒருபடித்தாகவேகருதியது;

'பொன்னிவளந்தருநாடுபொலிவெய்தநிலவியதால்
கன்னிமதின்மருங்குமுகிணெருங்குகழுமலமூதூர்.'

'பிரமபுரம்வேணுபுரம்பெரும்புகலிவெங்குருநீர்ப்
பொருவிறிருத்தோணிபுரம்பூந்தராய்சிரபுரமுன்
வருபுறவஞ்சண்பைநகர்வளர்காழிகொச்சைவயம்
பரவுதிருக்கழுமலமாம்பன்னிரண்டுதிருப்பெயர்த்தால்.

'கழுமலப்பதிக்கவுணியர்கற்பகக்கன்றை' என்பவைபோன்ற பெரியபுராணச்செய்யுள்களிலும்,

'கந்தத்தால் எண்டிக்குங் கமழ்ந்திலங்கு சந்தனக்
காடார் பூவார் சீர்மேவுங் கழுமலவளநகரே.' என்பதுபோன்ற தேவாரச்செய்யுள்களிலும் சீகாழிக்குக் கழுமலமெனப் பெயர்குறித்திருத்தலை நோக்கியேபோலும்.

இங்ஙனம் சீகாழிக்கும் கழுமலமென்னும்பெயருண்மையால் பெயரொற்றுமையொன்றுகொண்டே எத்துணையோவிஷயங்கட்கு முரணாகச் சோழநாட்டுச்சீகாழியே களவழியிற்குறித்தகழுமலமென எங்ஙனம் துணியலாம்? சீகாழிக்குக் கழுமலமென்னும் பெயர் அவ்வூர்க்குரிய பன்னிரண்டு பெயர்களுள் ஒன்றேயன்றி, பிரசித்தமாக வழங்கும் பெயருமன்றாம். அஃதன்றியும் ஒரு பெயரே பலவூர்கட்கும் பெயராகவழங்கப்படுவதை யாண்டுங் காணலாமன்றோ? களவழிச் செய்யுளையும் வேறு சான்றோர்செய்யுள்களையும் ஆராயுங்கால் இக்கொள்கை சிறிதும் பொருந்தாததாகவே தெரிகின்றது.

ஒஉவமனுறழ்வின்றியொத்ததே, காவிரிநாடன் கழுமலங் கொண்டநாள்," என்ற களவழிச்செய்யுளில் கொண்டவென்றசொல், பிரயோகமாகியிருக்கும் போக்கை ஊன்றிநோக்குமிடத்து, செங்கணான் படையொடுசென்றுபொருது பகைப்புலத்தூரையே கைப்பற்றினனென்பது நன்கு விளக்கமாகின்றது. இங்ஙனம் செங்கணான் குடபுலத்துப்படையொடு சென்று, இக்கழுமலமாகிய பலவூரை வென்று கொண்டமைபற்றியே இவனைத் 'தென்னாடன் குடகோங்கன் சோழன்', எனக் கலிகன்றியாழ்வார் கூறுவாராயினர். இதிற்குறித்த கழுமலம் சீகாழியாயின் அது சோழர்க்குரியதன்றோ? அங்ஙனமாயின் சோழன் தனதூரையே தான் கைப்பற்றினதாமே. ஆகவே களவழி அங்ஙனங்குறிப்பதில் வியப்புத்தான் யாதுளது?

இனிப் பண்டைக்காலத்தில் சேரர்க்கும் கழுமலம் எனப்பெயரிய வூர் ஒன்றுண்டென்பதும், சோழர்க்கும் சேரர்க்கும் இக்கழுமலத்தில் அடிக்கடி போர் நிகழ்ந்துவந்ததென்பதும், சோழர் சிற்சில காலங்களில் அதனைத்தம்மடிப்படுத்தியிருந்தனரென்பதும்,

* "சேயிருமுகந்த
ாற்றோர்க்குட்டுவேன்கழுமலத்தன்ன
வம்பாமேனித்தொன்னலஞ்சிதையத்
துஞ்சாக்கண்ணனலமருநீயே"

என்ற யாப்பருங்கலவிருத்தி உதாரணச் செய்யுளாலும்,

* தொடையோத்து செந்தொடையெல்லா என்ற சூத்திரவுரை (50).

* "சான்றோர் வருந்திய வருத்தமும்—குடையொடு
கழுமலந்தந்த நற்றேர்ச்செம்பியன்"

என்ற களவியலுரை உதாரணச்செய்யுளாலும் நன்கு விளங்குகின்றது.

இஃதன்றிக் குடவாயிற்கீரத்தனார் என்ற தண்டமிழ்ப்புலவரும் சோழனொருவன் சேரநாட்டகத்துச்சென்று கழுமலமென்னும் நகரினை முற்றித் தன்படைத்தலைவனும் பேஎர் என்னும் ஊரின் தலைவனுமாய பழையன் என்பானைப் பகைப்புலத்தார் சேனாபதி கணையன் என்பான்கொல்ல அதனைக்கண்டு பொறாது அவனையும் அவ்வூரையும் கைப்பற்றின வரலாற்றை அகம் ௪௪-ம் செய்யுளிற்குறிப்பிடுகின்றார்.

"அண்ணாந்தேந்திய
இன்கடுங்கள்ளினிழையணி நெடுந்தேர்
கொற்றச்சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட்டியானைப் பேஎர்கிழவன்
பழையன் வேல்வாய்த்தன்ன நின்
பிழையா நன்மொழி."

என்ற செய்யுளொன்று நற்றிணையில் ௧௦-ம் செய்யுளாகக் காணப்படுகின்றது. 'இனிய கடுப்பினையுடைய கள்ளுணவையும் இழையணிந்த நெடியதேர்களையுமுடைய வலிமிக்க சோழமன்னர் கொங்கரையடக்கும்பொருட்டு வெள்ளிய கோட்டினையுடைய யானைகளையுடைய பேஎர் என்னும் ஊரின் தலைவனாகிய பழையன் என்னும் சேனாபதியிடத்துத் தப்பாதவேற்படையைப்பெற்றுவைத்திருந்தாற்போன்ற நினது பிழைபடாத நல்லமொழி' என்பது இதன்பொருளாகும்.

இது மேற்குறித்தபடி பழையன் 'கழுமல'த்திற்பொருது இறந்துபடுவதற்குமுன்னர்க் கழுமலத்தைச் சோழன் பழையன்என்பானைக் கொண்டு கைப்பற்ற ஆய்த்தமாயிருந்தவரலாற்றினையே குறிப்பதுபோலும். இதிற்கொங்கர்ப்பணீஇயர் என்றமையானே சேரன்கழுமலம் அவன் நாட்டின்கண்ணதாய் அவன் மறவர்தோள்வலியானே காக்கப்பட்டுவந்ததென்பதும், அதுபற்றியே சோழர் சிற்சில வமயங்களிற் கொங்கரொடுபொருதுவந்தனரென்பதும் ஊகித்துணரக்கிடக்கின்றன.

* 28-வது தந்தைதன்னையர் என்ற சூத்திரவுரை.

இங்ஙனம் கழுமலம் கொங்குநாட்டுவீரராற்காக்கப்பட்டிருந்தமையாற் றான் கழுமல யுத்தங்கூறுங் களவழியில் "ஒண்செங்குருதியொழுகும் புனனுடன், கொங்கரையட்ட களத்து", எனக்கூறியதும்.

ஆகையால் இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்துக் களவழியிற் குறித்த கழுமலம் சேரநாட்டகத்துச் சேரர்க்குரியதாயிருந்த மூதூரா மென்பதும், அதனையே செங்கணான் பொருதுபெற்றனனென்பதும், களவழியிற்குறித்த கழுமலம் சோழநாட்டுச் சீகாழியாங்கழுமலம் ஆகாதென்பதும் தெள்ளிதிற்புலனாகின்றது.

இவ்வுண்மை * அறிஞர் பலர்க்குத்தெரிந்ததேயாயினும், சர்வ கலாசங்கத்தாரால் வெளியிடப்பெற்றிருக்கும் புத்தகத்துள் இதனைக் குறித்தெழுதியிருக்கும் குறிப்பைக்கற்றுப் பிறழ உணர்ந்த மாணவர் தெருளுதற்பொருட்டு ஈண்டிது எழுதப்பட்டதாகும்.

15—4—18,
மதுரை.

ஆ. கார்மேகக்கோன்.

அமைச்சரின் தன்மையும் ஒழுக்கமும்.

மக்கட்கிறையென வைத்தெண்ணப்படும் மன்னவனுக்கு, அமைச்சர் நல்லாற்றினின்ற துணையாவர். தாமரையில்லாத்தடமும், மதியில்லாவானமும், கற்பில்லாக்காரிகையும், ஆண்டன்மையில்லாப்படையும் போல, அமைச்சரில்லாத அரசனது நாடும் பொலிவற்று மெலிவுற்று இழிவெய்தும் என்பது, சரித்திரவாசிரியர் பலருக்கும் ஒப்பமுடிந்த தொரு செய்தி.

அத்துணை இன்றியமையாத அமைச்சரது இலக்கணத்தை ஆசிரியர் வள்ளுவனார் பத்ததிகாரத்தாற் கூறத்தொடங்கி, முதற்கண் அவரது குணமும் செயலும்பற்றிக் கூறிப்போந்தனர்.

---

* மேற்குறித்தவாறே கருதுவர் சேது சமஸ்தான வித்துவான் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்கள். இவர்கள் எழுதிய 'வஞ்சிமாநகர்' பார்க்க.

நற்குடிப்பிறப்பும், கல்விஞானமும், ஊழையும் உப்பக்கம் காணலாகும் ஊக்கமும், வன்கண்மையும் ஆகிய குணங்களுடனே, தன்வலியும் தன்மாற்றார்வலியும் சீர்தூக்கி ஆராயுந்திறனும் உடையாரே, தம் மன்னர்க்கு நன்றிபயக்கவல்ல நல்லமைச்சராவர். மற்றும் சந்திவிக்கிரகங்கள்நேர்ந்துழி ஒருதலையாச்சொல்லவல்ல ஆற்றலும் அவர்க்கின்றியமையாதது. இவ்வுயரிய குணங்களெல்லாம் நூல்நுட்பமும், நுட்பமதியுமுடையார்க்குத் தாமேபொருந்துமென்பதை உரைத்தலும் வேண்டுமோ.

'மதிநுட்பநூலோடுடையார்க்கதிநுட்பம்
யாவுளமுன்னிற்பவை.'

எல்லா நலங்களினும் மிக்கு மேம்பட்டோங்கும் நாநலம் என்னும் நலனுடைமை அமைச்சர்க்கின்றியமையாததென்பது தானே போதரும். சுற்றதுணரவிரித்துரையாத அமைச்சர் நன்குமதிக்கப்படார் ஆகலின், சோர்விலாத சொல்வல்லராயுள்ள அமைச்சர்தாம் எண்ணிய காரியங்களை எண்ணியாங்கெய்துவர்.

மற்று, தீயவினைகளான் தம்மன்னர்க்கு நன்மைபயத்தல்கூடும் என்ற எண்ணத்தை அமைச்சர் அறவே ஒழிக்கற்பாலர். என்னெனின் அழக்கொண்டவெல்லாமழப்பராகலானும், தீயவினையான் அரசர்க்கேமஞ்செய்தல் பசுமட்கலத்துள் நீர் பெய்துஇரீஇயற்று ஆகலானுமென்பது.

மேற்கூறிய குணங்களையுடைய அமைச்சர் வினைசெயற்கண் இயலுமிடத்தெல்லாம் தண்டத்தாலேயே மாற்றாரை அடக்கற்பாலர். ஏனெனின் அவர் அடங்குவது அஃது ஒன்றனுக்குமே. இயலாத காலத்து சாம, பேத, தானமாய மூவகை உபாயங்களுள் ஒன்றால், தம்மிடையூறு நீக்கற்பாலார். ஒரு வினை தொடங்குங்காலத்து, அதனால் ஏற்படக்கூடிய இடையூறுகளையும், இடையூறுகளைநீக்கவல்ல ஆறுகளையும், வினைமுடிந்தக்கண் எய்தும் பெரும்பயனையும், எண்ணி வினையைத்தொடங்குதல் நன்றாகும்.

இனி, வேற்று வேந்தரிடைச்செல்லும் இயல்புள்ள அமைச்சர், குறிப்பால் காரியங்களை உணரவல்ல ஆற்றலுடையராயிருத்தல்

வேண்டும். குறிப்பிற்குறிப்புணராதாயின், உறுப்பினுள் கண் பயனற தாகும். குறிப்பிற் குறிப்புணர்வாரைத் தெய்வத்தோடொப்ப உலகம் என்னும்.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகற்பாலரான அமைச்சர் அவரைத் தீக் காய்வார்போல, மிக அணுகாதும், மிக நெருங்காதும் இருத்தல்வேண் டும். "அகலாதணுகாதுதீக்காய்வார்போல்க, இகல்வேந்தர்ச்சேர்ந் தொழுகுவார்" என்பது ஆன்றோர் கட்டளை.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தவற்றுள், அமைச்சருக்கியல்பானேயும், பழக்கத்தானேயும் அமையவேண்டிய குணங்களையும், செய்கைகளை யும்பற்றி விவகரித்தோம். இனி இத்துணைச் சிறப்பிற்கும் எடுத்துக் காட்டாகற்பாலரான சிலரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவோம்.

விக்ரமாதித்த அரசனுக்கு மந்திரியாயிருந்த பட்டியும், விக்டோ ரியா மகாராணி அம்மையார் ஆட்சியின்கீழ் அமைச்சுப்பூண்ட க்லாடுச் டன் (Gladstone) அவர்களும், இராயர் அப்பாஜியும், மொகலாய அரசனான அக்பரின் மந்திரியாகிய தோடர்மாலும், இன்னோரன்ன எண்ணில் சான்றோர்களும், வள்ளுவனார்கூறிய குணங்களுக்குத்தக்க சான்றாவார்கள் என்பதை எவர்தாம் மறுக்கவல்லார்.

மதியூகமும், கல்விப்பயனும், தூய்சிந்தையும், தறுகணாண்மை யும், குறிப்பறிதலும் முதலாய குணங்கள் பொருந்திய அமைச்சர் தம் மரசருக்கு உறுதி எக்காலத்தும் கூறவேண்டும்.

அறிகொன்றறியான் எனினும், உறுதி உழையிருந்தான் கூறல் கடன். உறுதிகூறாக்கால் அரசனதிறுதிக்காரணத்தை உலகம் அமைச் சர்மேலேற்றுமென்பதை உரையாசிரியன்மாருள் உயர்ந்தவராகிய பரி மேலழகர் நன்குவிளக்கி உள்ளார்.

அமைச்சர் பல்வகையினர் என்பது சுக்ரநீதி, சாணக்யநீதி வல் லார்க்கு எளிதிற்றெரியவரும். பிராட்விவாகன், சுமந்தரன், தூதன் முதலாக, இப்பிரிவினரெல்லாம் வள்ளுவர்கூறிய பாகுபாட்டுள் அடங் குவாரென்பது; நுண்ணிதின் ஆராய்வார்க்குத் தெள்ளிதிற் புலப்படும்.

ஒரு மாணவன்.

இந்துதேசசரித்திரகாலக்குறிப்புகள்.

(Chronological Notes of Indian History.)

"செந்தமிழ்" தொகுதி ௧௬-பகுதி ௬-ல் ௨[illegible]௪-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

945-970. அம்ம II. (விஜயாதித்யன் ரு.) கிழக்குச்சாளுக்யவம்ச 23-ம் அரசன். ஷை 22-ம் அரசன் மகன்.

949. பராந்தகசோழன் (I), மரணம்.

949. ராஜாதித்யசோழன். பராந்தகன்புதல்வன். தக்கோலத்தில் கங்கவம்சத்தரசன் பூதுங்கனுடனும், ராஷ்ட்ரகூட அரசன் 3-ம் கிருஷ்ணனுடனும் போர்புரிந்து ரணக்களத்தில் மாண்டான். இவனுக்குப்பிறகு 5-சோழர்கள் ஆண்டார்கள். அவர்கள் பிரபலர் அல்லர்.

958. (விக்ர. 1014) கணாதர். ஷண்மதங்களில் ஒன்றாகிய வைசேஷிகமதத்தைஸ்தாபித்தார், அந்தரஞ்சிகையரசன் பலஸ்ரீ இவருடைய போஷகன்,

(ஆராய்ச்சிசெய்யத்தகுந்தது.)

959. (சகம் - 881) சோ. தேவஸூரி க்ஷமணகவி. கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தை யனுசரித்து யசஸ்திலக நீதிவாக்கியம் இயற்றினர்.

961. சம்பய்யன் கிழக்குமைசூரில்ஆண்ட பாணர்வம்சத்தரசன்.

968-971. கோட்டிகன் (நித்தியவர்ஷன்) ராஷ்ட்ரகூடர்வம்ச 13-ம் அரசன்.

970-973. தானார்ணவன். கிழக்குச் சாளுக்கிய 24-ம் அரசன் 23-ம் அரசன் தமையன்.

973. 3-ம் கக்கராஜன். கன்னடஜில்லாக்களில் ஆண்ட ராஷ்ட்ரகூடரின் கடைசியரசன். மேனாட்டுச் சாளுக்கியராஜன் 2-ம் தைலப்பனால் தோல்வியடைந்திறந்தான். இவனுடன் இவ் வம்சமும் முடிந்தது.

973-997. தைலப்பன். மேற்குச் சாளுக்கிய ராஜவம்சத்தை மறுபடி ஸ்தாபித்தவன்.

975-995. முஞ்சன். (வாக்பதி). மாளவ அரசன். போஜமஹாராஜனுடைய சிற்றப்பன். தைலப்பனோடு போர்புரிந்து தோல்வியடைந்து சிறைப்பட்டு, சிரச்சேதமும் செய்யப்பட்டான்.

977. (கலி - 4078) கையடர். சந்திராதித்யன் புதல்வர். வல்லபதேவரின் பௌத்ரர். பீமகுப்தன் - காலத்தவர். ஆனந்தவர்த்தனர்இயற்றிய தேவீசதகத்துக்கு உரை எழுதியவர். (அவ்வுரையிலேயே இவ்விவரங்கள் காணப்படுகின்றன.)

வல்லபதேவர். ஸுபாஷிதாவளி இயற்றியவர்.

குறிப்பு:—இன்னொரு கையடர் உண்டு. இவர், பாஷ்ய ப்ரதீபம் எழுதிய ஜையடரின் புதல்வர்.

984-1043. சாலன். (ஹயசாலன்) மைசூர் துவாரசமுத்ரத்திலாண்ட ஹயசாலவம்சஸ்தாபகன். இவர்கள் யாதவவம்சத்தாசர் (?)

985. அனந்தவர்மதேவன். களிங்கதேசத்தரசன்.

களிங்கதேசம் கோதாவரிக்குவடக்கே ஒரிஸாவரை கிழக்குச்சமுத்திரக் கரையோரமுள்ளது. இத் தேசச் சரித்திரக்குறிப்புகள் அசோகன்காலமுதல் காணப்படுகின்றன.

985-1012. ராஜராஜ I. (மும்முடி ராஜாச்ரய) சோழன். பல்லவ ராஜ்யத்தை ஜயித்தான். இவன்காலத்தில் சோழராஜ்யம் தற்காலச்சென்னைமாகாணம், மைசூரில் அநேகபாகம், களிங்கம், சிங்களம்--இவைகள் அடங்கியுள்ளது. வெங்கி நாட்டு அரசனுக்குத் தன் மகளை மணம்புரிவித்தான். தஞ்சாவூர்க் கோவிலைக்கட்டினான்.

994. பாண்டியராஜ்யம் சோழஅரசர் ஆதீனமாயிற்று.

997-1009. ஸத்யாச்ரயன். மேற்குச் சாளுக்கிய 2-ம் அரசன்.

1000 கி.பி. I-ம் ராஜராஜசோழன் கலிங்கதேசத்தை ஜயித்தான்.

1003-1015. சக்திவர்மன். கிழக்குச் சாளுக்கிய 25-ம் அரசன். ஷை 24-ம் அரசரின் ஜேஷ்டபுத்ரன்.

1004. ராஜ ராஜ சோழன் மகன் ராஜேந்திரன் கங்கவம்சத்தரசரைத்தோற்கடித்து, அவர்களின் தலைநகரான தலக்காடு நகரையும் பிடித்துக்கொண்டான். இத்துடன் கங்க அரசரின் அதிகாரமும் அற்றுப்போயிற்று.

1004. கங்காராஜ்யம் போனபிறகு, ஹயசாலர்கள் மைசூர் மேற்குமாஹாணத்தில் பலவான்கள் ஆனார்கள்.

1008. ராஜ ராஜ சோழன் அரசாட்சியின் 23-ம் ஆண்டுச் சிலைலிபி. தனது ஜயங்களைப்பற்றி வர்ணித்திருக்கிறது.

1009-1018. விக்ரமன். (த்ரிபுவன மல்லன்) மேற்குச் சாளுக்கிய 3-ம் அரசன்.

1010-1053. போஜ மஹாராஜன். மாளவதேசத்தரசன். தாரா நகரில் அரசாண்டான்.

1010. ராஜராஜ சோழன் ஆட்சியின் 26-ம் வருஷம். இவர் கட்டிய தஞ்சாவூர்க் கோவிற் சுவரில் இவ்வருஷச் சிலைலிபி ஒன்று இருக்கிறது.

1011. நம்பியாண்டார் நம்பி. (ராஜராஜசோழன் முயற்சியால்) தேவார திருவாசகங்களைத் திருமுறைகளாகத் தொகுத்தார்.

1012-1035. 1-ம் ராஜேந்திரசோழன். (கங்கைகொண்டசோழன் ?).

1015-1040. காங்கேய தேவர். கோதாவரிக்கும் நர்மதைக்கும் நடுவேயுள்ள சேடிராஜ்யத்தையாண்ட காலசூரி அல்லது ஹைஹய அரசன்.

1015-1022. விக்கிரமாதித்யன். கிழக்குச் சாளுக்கிய 26-ம் அரசன் ஷை 25-ம் அரசன் தம்பி.

1017. ராமானுஜாசாரியர் ஜனனம். (கலி 4118=சாலிவாஹன சகம் 939=பிங்கள-வருஷ சைத்ர-சுக்லபக்ஷ-ஸப்தமி-வியாழன்-திருவாதிரை). இவர் பிதா-கேசவஸோமயாஜி. இவர் தாயார்-திருப்பதித்தேவஸ்தான கைங்கர்யம் செய்துவந்த ஸ்ரீசைலபூர்ணர் புத்திரியான காந்திமதி.

கோத்திரம்—ஹரிதகோத்ரம்.
இவர் மனைவி—தங்கம் அம்மாள்.
பிறந்த இடம்—ஸ்ரீபெரும்பூதூர்.
இவர் குரு—யாதவப்பிரகாசர்.

கோவிந்தபட்டர். ராமானுஜரின் சிற்றன்னையின் புத்ரர். இருவரும் கூடவாசித்தவர்கள். ராமானுஜருக்குத்தன் குருவின் உபதேசம் த்ருப்திப்படவில்லை. தவிரவும் தன் குடும்பத்திலேநேர்ந்தமனஸ்தாபத்தால் சந்யாஸம்பெற்றார். ராமானுஜர் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை ஸ்தாபித்தார்.

ராமானுஜர்சிஷ்யர்கள்:—

(1) கோவிந்தயதி. ராமானுஜரின் குருவாகிய யாதவப்ரகாசரே, ராமானுஜமதத்துக்கிணங்கி, வைஷ்ணவமதத்தைத்தழுவிக் கோவிந்த யதிகள் என்ற பெயரையும் பெற்றார்.

யதிதர்ம ஸமுச்சயம். கோவிந்த யதிகள் இயற்றிய நூல்.

(2) ஸ்ரீசைலர். } வீரசைவராளாய் இருந்தவர்கள்.

(3) கோவிந்தபட்டர். } வைஷ்ணவர் ஆனார்கள்.

(4) கூறேசர். கூறம் என்ற ஊரைச்சேர்ந்த ஓர் ப்ராம்மணர். நல்ல பணக்காரர்.

(5) தாசரதி. ராமானுஜரின் சகோதரியின் புத்ரன்.
ராமானுஜ சிஷ்யர் மொத்தம் 74-பேர்கள்.

ராமானுஜர் சோழராஜன் கொடுமை பொறுக்கமாட்டாமல், 70-வயதுக்குப்பிறகு ஸ்ரீரெங்கத்தை விட்டுப்புறப்பட்டுத்தேசஸஞ்சாரம்செய்து, கடைசியாய் த்வாரசமுத்ர (ஹளிபீட்) நகர் வந்துசேர்ந்தார். அப்போது அங்கே அரசுபுரிந்துகொண்டிருந்த ஜைமணராஜனான பித்திதேவன் ராமானுஜர் உபதேசம்பெற்று 1117-ல் வைஷ்ணவமதத்தைத் தழுவி, விஷ்ணுவர்த்தனன் என்றபெயரும் பெற்றான். திருநாராயணபுர (மேலக்கோட்டை)த்தில் ஓர் விஷ்ணு ஆலயமும் கட்டப்பட்டது.

ராமானுஜர் ஸ்ரீரெங்கம் திரும்பிவந்தார்.

1137-ல் ஸ்ரீரெங்கத்தில் ராமானுஜர் நிர்யாணம்.

ராமானுஜர் இயற்றிய நூல்கள்.

(1) வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம். உபநிஷத்துகளுக்கு விசிஷ்டாத்வைதபரமான வியாக்யானம்.

(2) ஸூத்ரபாஷ்யம். பாதராயணவிருத்தியைப்பெரும்பாலும் அநுசரித்தது.

(3) வேதாந்த ஸாரம்.

(4) வேதாந்த தீபம்.

(5) கீதாபாஷ்யம். தேசிகர்இதற்குத் தாத்பர்யசந்திரிகை என்னும் உரை எழுதியிருக்கிறார்.

(6) கத்ய த்ரயம்.

(7) நித்ய விதி.

ராமானுஜர் வம்சாவளி.

ஸ்ரீசைலபூர்ணர்.

காந்திமதி (ஷை கணவன் ஆஸூரிகேசவ ஸோமயாஜி) — ராமானுஜர்.

த்யாந்திமதி (ஷை கணவன் வேலாளமங்கலம் கமலாக்ஷபட்டர்) — கோவிந்தபட்டர்.

1018-1042. ஜயசிம்ஹன். (ஜகதேக மல்லன்). மேற்குச்சாளுக்ய 4-ம் அரசன்.

1018-1025. ராஜேந்திரசோழன் கடாரம் (பர்மாதேசம்) மீது படையெடுத்துச்சென்று வெற்றிபெற்றான்.

1022-1063. ராஜநரேந்திரன். (1-ம் ராஜராஜன். 8-ம் விஷ்ணுவர்த்தனன்.) கிழக்குச்சாளுக்கிய 27-ம் அரசன். ஷை 26-ம் அரசன் புதல்வன்.

1022-1027. ந்ருப காமன். ஹயசால ராஜவம்ச 2-ம் அரசன்.

1023-1064. ராஜராஜ சோழன் ராஜமகேந்திர சோழனுடைய சிற்றப்பன். (நன்னயபட்டகவியின் அபிப்ராயம்.)

1023. லங்கையில் மஹிந்திரன் அரசாக்ஷி. 1071-ல் மஹிந்திரன் மரணம்.

1023. கலிங்கதேசம் சோழராஜ்யத்துக்குட்பட்டு 1128-வரை அப்படியே இருந்தது.

1024. கத்தியவாரினுள்ள சோமநாதர்கோவில், கஜனி மகமத் என்ற மஹமதியசேனாபதியால், கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, நாசமாக்கவும் பட்டது.

1025. சிலலிபி. ராஜேந்திர சோழன் ஆட்சியின் 12-ம் ஆண்டு. ராஜேந்திரசோழன், ஒரிஸா, வங்காளம், பிஹார்முதலான தேசங்களை ஜயித்து கங்கைநதிவரைசென்று கங்கை கொண்டசோழன் என்றபெயரும் பெற்றான்.

1028-1080. அநந்தமஹாராஜன். காச்மீரதேச மன்னன். டை ஸமஸ்தான வித்வான்கள்—

(1) க்ஷேமேந்திரன். குணாட்ய கவியால் பைசாசி என்னும் ப்ராக்ருதபாஷையில் இயற்றப்பட்ட ப்ருஹத்கதா என்றகாவியத்தை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் க்ஷேமேந்திரன் மொழிபெயர்த்து அதற்கு ப்ருஹத்கதா மஞ்சரி என்ற பெயரும் இட்டார்.

(2) ஸோமதேவர். ராமபட்டருடைய புதல்வர். க்ஷேமேந்திரர் எழுதிய ப்ருஹத் கதாமஞ்சரியை விஸ்தரித்து எழுதி அதற்குக் கதா ஸரித் ஸாகரம் என்ற பெயரும் இட்டார்.

1031. மார்ச் 9-ம் தேதி=400 மஹமத் சகாப்தம்.

=1488 ஸ்ரீஹர்ஷ சகாப்தம்	(டை ஆரம்பம்)	கி.மு.	457.
=1088 விக்ரம ,,	,,	,,	57.
=953 சாலிவாஹன ,,	,,	கி. பி.	78.
=4132 கலி ,,	,,	கி.மு.	3101.

என்று அல்பூரணி என்ற மஹமதிய சரித்திரக்காரர் எழுதியிருக்கிறார். அல்பூரணி (973—1048). இவர்

ஓர் முஸல்மான். இந்தியாவின் பூர்வசரித்திரத்தைப் பற்றி அவர் காலம்வரைக்கும் எழுதியிருக்கிறார். சாதாரண ஜனங்கள் வருஷங்களை ஒன்று முதல் நூறுவரை கணித்துப் பிறகு மறுபடி ஒன்றுமுதல்தான் துவக்குகிறார்கள். 101, 102 என்று கணக்கிடுவதில்லை என்று கூறியிருக்கிறார்.

1033. ஶ்ரீ-லி-லா-சே-ந்-த-ல-சோ-ல (ஸ்ரீராஜேந்திரசோழன்?) சீனதேசத்துக்கு ஸ்தானபதி அனுப்பினார். (ஸங்க்ஷி= ஸங்வம்ச சரித்திரம்)

1035-1052. (?): ராஜாதிராஜசோழன்.

1040-1070. கர்ணமஹாராஜன். காங்கேயதேவர் புதல்வன். காலசூரி அரசன். 1050-ம் ஆண்டில் மாளவதேசமன்னனான போஜராஜனைத் தொலைக்க முயற்சிசெய்தான். முடியவில்லை.

1042-1068. சோமேசுவர ஆஹவமல்லன். கல்யாணிநகரில் ஆண்ட மேற்குச்சாளுக்ய 5-ம் அரசன். யுத்தப்பிரியன். 1059-ம் ஆண்டில், ராஜாதிராஜசோழனை மைசூர் யுத்தத்தில் கொன்று காஞ்சீபுரம்வரை படையெடுத்துச்சென்று வென்றான். பிறகு தாராநகர்வரை சென்று சேடிராஜனான கர்ணனையும் ஜயித்தான்.

1042-1070. சோழராஜ்யம் பலஹீனமாய்க் குழப்பமடைந்திருந்தது. இந்த 28 வருஷகாலத்தில் 5 அரசர் ஆண்டார்கள்.

1047-1076. (சிலைவிபி.) வினயாதித்யவல்லாளன். (1-ம் த்ரிபுவனமல்லன்.)

1050. க்ஷேமேந்திரன். காஸ்மீரதேச மன்னன். அநந்தராஜனுடைய ஸமஸ்தானவித்வான்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்:—

1. ஸமயமாத்ரிகா (1050-ல்)
2. ஔசித்யவிசாரசர்ச்சா.
3. பிருஹத்கதாமஞ்சரி.

1051. (சகம் 973). பரஞ்சோதிமுனிவர். திருவிளையாடல் புராணம் இயற்றினார். [—வில்ஸன்.]

போற்றிக்கலிவெண்பா என்ற சிவஸ்துதியும் இவர் இயற்றினர்.

அதிவீரராமபாண்டியன் காலத்தவர். சைவத்தம்பிரான்.

1052. நிஜாம் ராஜ்யத்திலுள்ள குப்பம் என்ற இடத்தில் நடந்த சண்டை. ராஜாதிராஜன் சோமேசுவர ஆஹவமல்லனுற் கொல்லப்பட்டான்.

1052. ராஜேந்திரதேவன். 13-ம் சோழராஜன். ராஜாதிராஜனுடைய சகோதரன்.

1059. ராஜராஜசோழன். இலங்கைமீது படையெடுத்துச் சென்று இலங்கையரசனை மஹீந்த்ரனைச்சிறைகொண்டு, இலங்கையில் தன் ப்ரதிநிதி ஒருவனையும் நியமித்தான்.

1061. (=சாலி. 983=கலி. 4163=சுபக்ருத்வருஷம்—வைசாகபௌர்ணமி, அநுஷம்.)

(பராசரபட்டர்) ஜனனம்.

இவர் பிதா—கூரத்தாழ்வார்.

இவர் குரு—ராமாநுஜர் சிஷ்யரான கோவிந்தர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்:—

1. ஸ்ரீரெங்கராஜஸ்தவம்,
2. ஸ்ரீகுணரத்னகோசம்,
3. ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம்,
4. க்ரியாதீபிகா,
5. அஷ்டச்லோகீ,
6. தனிஸ்லோகீ,
7. சதுஸ்லோகீ,
8. த்வயஸ்லோகீ.

இவருடைய சிஷ்யர்—பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

நஞ்ஜீயர். ஒரு வேதாந்தியாயிருந்து உபதேசத்தால் வைஷ்ணவமதத்தைத் தழுவினர்.

பாரசர பட்டர் நிர்யாணம்—ஜயவருடு.

1062–3. கூடல் சங்கம யுத்தம். சாளுக்கியர் சோழர்களால் தோல்வியடைந்தார்கள்.

1063-1078. 4-ம்விஜயாதித்யன். கிழக்குச்சாளுக்ய 28-ம் அரசன். ஷை 27-ம் அரசனுடைய சகோதரன்.

1063. வீரராஜேந்திர (வீர) சோழன். சாளுக்யராஜ்யத்தைப் பற்றி 2-ம் சோமேசுவரனுக்கும், அவன் தம்பி விக்ரமாதித்தனுக்கும் சண்டை நேர்ந்தது. வீரராஜேந்திரன் விக்ரமன் கட்சியைச் சேர்ந்தான். விக்ரமன் ஜயித்தான். விக்ரமன் வீரராஜேந்திரன் புதல்வியை மணம்புரிந்தான்.

1064. குலோத்துங்க (கரிகால) சோழன், மதுரைப் பாண்டிய அரசனைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டு, தன் தம்பி கங்கைகொண்ட சோழனை மதுரை ராஜ்யாதிபதியாக்கினான். கங்கைகொண்டசோழனுக்குச் சுந்தரபாண்டிய சோழன் என்றுபெயரும் வைக்கப்பட்டது.

நந்திவர்மன். பல்லவரின் கடைசி அரசன், தோல்வியடைந்தான். பல்லவராஜ்யம் சோழர்ஆட்சிக்குட்பட்டது.

பல்லவராஜ்யம். கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டுமுதல் சோழ தேசத்துக்குவடக்கே கலிங்கதேசம்வரையுள்ளபூமியைப் பல்லவர் ஆண்டுவந்தார்கள்.

605-ல் பல்லவராஜ்யத்தின் வடபாகமாகிய வெங்கிநாடு சாளுக்கியர் வசப்பட்டு ஸ்வாதீனமாயிற்று.

காஞ்சீபுரம் பல்லவரின் தலைநகர். குலோத்துங்கன் மகன் ஆதொண்டன் என்பவனால் பல்லவர் தோல்வியடைந்தார்கள். குலோத்துங்கன்காலத்தில் சோழராஜ்யம் ஒரிஸா நாடுவரை இருந்ததாய்த் தெரியவருகின்றது.

1068-1076. 2–ம் சோமேசுவரன். (புவனைகமல்லன்)மேற்குச்சாளுக்ய 6-ம் அரசன்.

1070-1118. (?) குலோத்துங்கசோழன் I. (அபயன், = அனபாயன் = ராஜேந்திரன் II). 1-ம் ராஜேந்திரசோழனுடைய

தௌஹித்ரன். 1064-முதல் கிழக்குச்சாளுக்ய ராஜனாக இருந்தான். 1070-ல் சோழராஜனானான்.

சேக்கிழார், திருத்தொண்டர்பெரியபுராணம் எழுதினார்.

1072. ஸ்ரீபதி. சைவ த்வைதமதஸ்தாபகர். (T. S. N. சாஸ்திரி)

1076-1126. 6-ம் விக்கிரமாதித்யன். சோமேச்வரன்புதல்வன். மேற்குச்சாளுக்ய மன்னன்.

1076-1147. சோரகங்கன். ஒரிஸாதேசமன்னன்.

1077. தி—வ—கா—ல (தேவகாலன் அல்லது திவாகரன்?) சீனதேசத்தரசனோடு வியாபார உடன்படிக்கைசெய்தான். —[ஸாங்ஷி].

1078-79. 2-ம் ராஜராஜன். கிழக்குச்சாளுக்ய 29-ம் அரசன். ஷை 28-ம் அரசன் மகன்.

1079-1100. வீரசோழன். (8-ம் விஷ்ணுவர்த்தனன்). கிழக்குச் சாளுக்ய 30-ம் அரசன். ஷை 29-ம் அரசன்தம்பி.

1080. ஹயசாலீவல்லாளர், கொங்குதேசத்தைஜயித்து, அதைத் தம் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

1080-1088. கலசமஹாராஜன். காச்மீரதேசத்தரசன். அநந்தராஜனுடைய புத்ரன். ஹர்ஷராஜ (கவி)ன் பிதா. இவர் ஒரு ராஜகவி. [பில்ஹணர் இயற்றிய விக்ரமாங்கசரிதத்தில் இவரைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] —[ஸுபாஷிதாவளி.]

1085. பில்ஹணகவி. மேற்குச்சாளுக்ய அரசனான 6-ம் விக்ரமாதித்யன் ஸமஸ்தான வித்வான்.

இவர் இயற்றிய காவியங்கள்:—

(1) விக்ரமாங்க தேவசரிதம் (1085-ல்).

(2) சௌரபஞ்சாசிகா.

1086. 1-ம் குலோத்துங்கனால் ஸர்க்கார்வரிக்காக நிலம் அளவிடப்பட்டது.

1088-1172. (?) குமாரபாலன். கூர்ஜரராஜன்.

ஹேமசந்திராசாரியார். க்ஷமணகவி. குமாரபாலன் காலத்தவர். அபிதானசிந்தாமணி இயற்றியவர்.

1100-1106. 1-ம் வல்லாளமஹாராஜன். த்ரிபுவனமல்லனுடைய பேரன். —[சிலைலிபி]

1100. யாதவப்பிரகாசர். வைஜயந்தி என்ற நூல் இயற்றியவர்.

1104-1141. பித்திதேவர். 1-ம் வல்லாளருடைய சகோதரன் வினயாதித்யன் (2-ம் திரிபுவனமல்லன்) பேரன். ஸ்ரீரெங்கபட்டணத்துக்கடுத்த மேலக்கோட்டையில் ஆண்ட ஹயசால வல்லாளராஜன்.[1117-ஐப்பார்க்கவும்]

1106. லக்ஷ்மணசேனன். வங்காளதேச அரசன்.
இவர்காலத்துக் கவிகள்:—
(1) கோவர்த்தனாசாரியர். கோவர்த்தனஸப்தசதிஇயற்றியவர்.
(2) ஜயதேவர். கீதகோவிந்தம் இயற்றியவர்.
(3) உமாபதி. (மந்திரி).

கோவர்த்தநஶ்ச ஶரணோ ஜயதேவ உமாபதி: ।
கவிராஜஶ்ச ரத்நாநி ஸமிதௌ லக்ஷ்மணஸ்ய ச ॥

[லக்ஷ்மணசேனன் அரண்மனையில் கீதகோவிந்தத்தைப் பற்றிய சிலைலிபியில் இது வரையப்பட்டிருக்கிறது.]

1107. ஒரிஸாவில் கொடிய பஞ்சம்.—[Orissa Legends]

1112-1127. விக்ரமசோழன். கிழக்குச்சாளுக்கியராஜ்யம் சோழர் வசமாயிற்று.

1113-1125. ஸ்ரீஹர்ஷராஜன். கானோஜ் (கான்யகுப்ஜ) நகரில் ஆண்ட மன்னன். ரத்னாவளி என்ற ஸம்ஸ்கிருதநாடகத்தை இவர் இயற்றினர். (தாவகன்என்ற கவிதான் இதை இயற்றியதாயும் சொல்லுவதுண்டு.)

1114. பாஸ்கராசாரியர் ஜனனம். இவர் ஜோதிஷசாஸ்த்ர நிபுணர். ஜோதிஷ நூல்கள் இயற்றியவர்.

1116. சகம் (1038=துர்முகி-ஸூ) கங்கவம்சத்தலைநகராய் முன்னிருந்த தலைக்காடேன்னும் பட்டணத்தைச் சோழரிடமிருந்து ஹயசாலர் ராஜனான பித்திதேவர் பிடித்துக் கொண்டார். இத்துடன் மைசூரில் சோழர் அதிகாரம் அற்றுப்போயிற்று.)

1117. (சகம் - 1039). பித்திதேவன் (1104-ஐப்பார்க்கவும்). இவர் மனைவி சாந்தாதேவி. இவர் க்ஷமணர். ராமானுஜா சாரியர் சோழராஜன்கொடுமை பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீரெங்கத்தைவிட்டு ஓடிவந்த பித்திதேவர் தலைநகர் சேர்ந்தார். பித்திதேவர் ராமானுஜர் உபதேசம்பெற்று, வைஷ்ணவமதத்தைத்தழுவி விஷ்ணுவர்த்தனர் என்ற பெயரும் பெற்றார்.

பேலூர் விஷ்ணு ஆலயம் இவரால் கட்டப்பட்டது.

[ஸ்ரீவணபெலகோள்ளா ஸ்தலபுராணம்.]

1118-1136. (1132?) விக்ரமசோழன் (அகளங்கன்). இவர்காலத்துக் கவிகள்.

(1) ஒட்டக்கூத்தர். விக்ரமசோழன்உலாப்பாடினர்.

(2) கம்பர் பிறந்தகாலம்.

1119. மத்வாசாரியர் ஜனனம். த்வைதமதஸ்தாபகர்.

1125. (1176?) நேமிஸாது. க்ஷமணர். ச்வேதம்பரமதத்தைச் சேர்ந்தவர். ருத்ரதர் எழுதிய காவியாலங்காரம் என்ற நூலுக்கு இவர் உரையெழுதியிருக்கிறார்.

1126-1113. 3-ம் சோமேசுவரன் (பூலோகமல்லன்) மேற்குச்சாளுக்ய 8-ம் அரசன்.

1127. 2-ம் கஜபாஹு. இலங்கைமன்னன்.

1128. 2-ம் குலோத்துங்கசோழன் (?)

1128. பேர்மாதி (?) காலசூரிமன்னன். மேற்குச்சாளுக்யர் ஆதீனத்துக்குட்பட்டவன்.

1129-1150. ஜயசிம்மன். காஷ்மீரராஜன்.

மங்கர் (1135 - 1145). ஸ்ரீகண்டசரிதம் எழுதியவர், இவர் ஸமஸ்தானவித்வான். —[பூலர்]

கல்ஹணர். இவர்காலத்துவித்வான்.

1132. ஒரிஸாவில் கங்கவம்சத்தரசர் அரசாளத்தொடங்கினர்கள். கொங்குதேசத்திலிருந்துவந்தசோடகங்கன்என்ற அரசன்

இவ்வம்சஸ்தாபகன். சோரகங்கன், ஸாரங்கதரனுடைய புத்ரன், 1-ம் குலோத்துங்கனுடைய பேரன். கி. பி. 473-முதல் ஆண்டுவந்த கேஸரிவம்சமுடிவில் கங்கவம்சத்தார் அரசாளத்தொடங்கினர்கள்.

1135-1145. மங்ககவி. காச்மீரராஜனான ஜயசிம்மனுடைய ஸமஸ்தான வித்வான். இவர் இயற்றிய காவியங்கள்:—

(1) ஸ்ரீகண்டசரிதம்.

(2) மங்ககோசம். —[Butler]

1136-1146. 2-ம் குலோத்துங்கசோழன். ஒட்டக்கூத்தர், (விக்ரம சோழன், 2-ம் குலோத்துங்கன், ராஜராஜன் இம் மூவரையும்பற்றி) மூவர்உலாப் பாடியிருக்கிறார்.

1137. (?) ராமானுஜர் நிர்யாணம்.

1138-1150. 2-ம் ஜகதேகமல்லன் மேற்குச்சாளுக்கிய 9-ம் அரசன்.

1142-1173. 1-ம் நரசிம்மன். விஷ்ணுவர்த்தனன் குமாரன். ஹொய்சால ராஜவம்ச 6-ம் அரசன்.

1143-1174. குமாரபாலன். கூர்ஜரமன்னன். கூமணகவியாகிய ஹேம
(?) சந்திராசாரியார் இவர்காலத்தவர். (1088-ஐப்பார்க்கவும்.) சோமநாதபுரம்கோவிலை மறுபடி குமாரபாலன்கட்டினன்.

1143. ஒரிஸாவில் கொடியபஞ்சம். [Orissa Legends]

1146-1163. ராஜராஜசோழன்.

1148. கல்ஹணர். இந்தியாசரித்திரம் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியவர். காஶ்மீரதேசமன்னனான ஜயசிம்மன். (1129-1150) காலத்தவர். இவர் ராஜதரங்கிணி என்ற இந்து தேச சரித்திரத்தை சகம் 1070=லௌகிகாப்தம் 24= காஶ்மீர சகாப்தம் அல்லது ஸப்தர்ஷிவர்ஷம் (4224-ல்) எழுதியதாய் ராஜதரங்கிணி (I-52)யில் சொல்லியிருக்கிறார்.

1150. பாஸ்கராசாரியார் ஸித்தாந்தசிரோமணி என்ற ஜோதிஷநூலை எழுதிமுடித்தார். [1906-I. R. 282].

1150. சுமார் 1150 வர்ஷம், பஸவர், லிங்காயதம் என்ற வீர சைவமதத்தை ஸ்தாபித்தார்.

1150-1182. தைலப்பதேவர். மேற்குச்சாளுக்ய மன்னன்.

1153-1186. பராக்ரமபாஹு. இலங்கைமன்னன். குலசேகரபாண்டியனைத்தோற்கடித்துச்சிம்மாசனத்தினின்றும்விலக்கினன்.

1156-1167. விஜ்ஜலமஹாராஜன். க்ஷமணன். காலசூரிகளின் அரசன். மேற்குச்சாளுக்ய மன்னரான 2-ம் ஜகதேகமல்லன், 3-ம் தைலப்பன் இவர்கள் ஆதீனத்துக்குட்பட்டவன். லிங்காயதமதஸ்தாபகரான பஸவருடையசகோதரி பத்மாவதியை மணம்புரிந்து, லிங்காயத மதத்தையும் சேர்ந்து கொண்டான். பஸவரைத் தன் மந்திரியாக்கிக்கொண்டு லிங்காயதமதத்தையும் ஆதரித்துப்பரவச்செய்தான்.

1159. வந்த்ய கதிய ஸர்வாநந்தர். அமரத்துக்கு டீகாஸர்வஸ்வம் என்ற உரைஎழுதினர். (Ancient Indian Polity).

1160. மாணிக்ய சந்திரர், காவ்யப்பிரகாசம் என்ற ஸம்ஸ்க்ருத அலங்கார சாஸ்த்ரத்துக்கு உரை எழுதினர். இதுதான் ஷ்ஷ் நூலுக்கு முதல் வ்யாக்யானம்.

ரஸ வக்த்ர க்ரஹாதீஶ, வத்ஸரே மாஸிமாதவே ।
6 1 12
காவ்யே காவ்யப்ரகாஶஸ்ய ஸங்கேதோயம் ஸமர்தித: ॥

அதாவது "விக்ரம சகாப்தம் 1216-ம் வருஷம் இவ்வுரை இயற்றப்பட்டது," என்று அவரே தன் நூலில் சொல்லியிருக்கிறார்.

1162-1200. ராஜராஜசோழன் (?)

1162-1197. 1-ம் ப்ரதாபருத்ரன். ஓரங்கல் என்ற இடத்தை ஆண்ட கணபதிராஜன். கம்பன் இவர் ஸம்ஸ்தானத்துக்குவந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. [13-செந்தமிழ்-278.]

அவனிமுழுதுண்டுமெயிராவதத்துன்
பவனிதொழுவார்படுத்தும்—புவனி
உருத்திராவுன்னுடையஓரங்கனுட்டிற்
குருத்திராவாழைக்குழாம்(கம்பன்-தமிழ்நாவலர்சரிதை)

1163-1174. ஸ்ரீஹர்ஷராஜன். நைஷதீயசரிதம் எழுதியவர்.
—[Buhler பூலர்].

1164. ப்ரிதிவிராஜன், டில்லி அரசனானன்.

1165. த்ரிபுவன தாதாசாரியர். ப்ராமணகவி. பத்மராசு என்பவரால் தர்க்கத்தில் தோல்வியடைந்து வீரசைவரானார்.

1166. இலங்கைமன்னனான பராக்ரமபாஹு மதுரைமீது படையெடுத்துவந்தான்.

1167. பிஜ்ஜலராஜன் (1156-ஐப்பார்க்கவும்) பஸவர் சிஷ்யரால் கபடமாய்க்கொலையுண்டான்.

1167-1166. ராயமூர்த்தி (சோமேசுவரன்) பிஜ்ஜலராஜன் மகன். தகப்பனைக்கொன்றவர்களைச்சிக்ஷிக்க ஆரம்பித்தான். பஸவன், மலையாளத்திலிருக்கும் விருஷபபுரத்துக்கு ஓடிப்போய் விட்டான். ராயமூர்த்தி, படையெடுத்துச்சென்று முற்றுகைபோட்டான். பஸவன் கிணற்றில்வீழ்ந்திறந்தான்.

1173-1220. வீரவல்லாளன். பித்திதேவன் பேரன். ஹயசாலரின் 7-வது அரசன். சாளுக்யர், சோழர்களின் அதிகாரத்துக்குட்படாமல் ஸ்வாதீனமாயிருந்தான்.

1175-1202. அநங்கபீமன். கங்கவம்ச 5-ம் அரசன். ஜகந்நாதம் கோவிலைக் கட்டினவன்.

1175. சிங்களர் பாண்டியதேசத்தில் படையெடுத்துவந்தார்கள். சோழர் உதவியால் பாண்டியர், சிங்களரைத்தோற்கடித்தார்கள்.

1176-1181. சங்கமன் (பி: சங்கமல்லன்). பிஜ்ஜலராஜனுடைய இரண்டாம் புதல்வன்.

1178-1215. 3-ம் குலோத்துங்கசோழன்.

1181-1183. ஆகவமல்லன். (அப்ரதிமல்லன்). பிஜ்ஜலராஜன் 3-ம் புதல்வன்.

1182-1179. 4-ம் சோமேசுவரன் (த்ரிபுவனமல்லன்). மேற்குச்சாளுக்ய 11-ம் (கடைசி) அரசன்.

1183. ஸங்கமன். பிஜ்ஜலராஜனுடைய 4-ம் மகன்.

1183-1184. 2-ம் வல்லாளன். த்வாரசமுத்ரநகரில் ஆண்ட ஹயசால மன்னன். காலசூரிகளைத்தோற்கடித்துத் தன் ஸ்வாதீனத்தை ஸ்தாபித்தான்.

1190-ல் வடபாகத்திலுள்ள யாதவர்கள், தேவகிரியைத் தம் தலைநகராக்கிக்கொண்டு ஆளத்தொடங்கினர்கள்.

1185. கம்பர் ராமாயணம் அரங்கேற்றினர்.

"ஆவின்கொடைச்சகராயிரத்துநூற்றேழில்"

—[3-செந்தமிழ்.]

1190. (சிலைவிபி) வடபாக யாதவர்கள், மேற்குச்சாளுக்யரை ஜயித்து, அவர்கள் ராஜ்யத்தையும் தன் வசப்படுத்தி, தேவகிரியையும் தலைநகராக்கிக்கொண்டார்கள்.

1192-1211. 2-ம் வல்லாளன் காலசூரிகளை ஜயித்து (ஹயசல) ராஜ பட்டமும் அணிந்தான்.

1193. ப்ரிதிவிராஜன் பட்டாணிகளால் அபஜயமடைந்து யுத்த களத்தில் மடிந்தான். அதுமுதல் ஹிந்துராஜ்யமும் அழிந்தது. மஹமதியர் தில்லியைத் தலைநகராக்கிக் கொண்டார்கள்.

சாந்தர். ஸமர்ஷிராஜன் ஸமஸ்தானவித்வான். ப்ரிதிவிராஜன்பக்கம்சேர்ந்து மஹமதியரைஎதிர்த்துப்போர் புரிந்து அபஜயமடைந்தான்.

கீதகோவிந்தம் எழுதிய ஜயதேவரைப்பற்றிச் சாந்தர் சொல்லியிருக்கிறார்.

1195. சக்ரபாணி. வைஷ்ணவர். சோமநாதர் என்பவரின் உபதேசம்பெற்று வீரசைவர் ஆனர்.

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி ஐயர்

பி. ஏ., பி. எல்.

ஓர் போலிமேற்கோள்.

———:o:———

நமது செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் தொகுதி-கஉ, பகுதி ௬-இன் கண் 'சுருதிவிசாரணை' என்னும் மகுடத்தின்கீழ் 'ஸாமவேதாதிதம் கீதம் ஸஞ்ஜக்ராஹ பிதாமஹ:' என்று ஸங்கீதரத்நாகரத்திற்கூறிய குறிப்பைக்கொண்டு ஸாமவேதத்திய ஸ்வரங்களேழும் சுத்தஸ்வரங்கள் என்றும், "சுத்தநிஷாதத்தைநோக்கச் ($\frac{9}{8}$) சதுர்சுருதியாயிருப்பது ஷட்ஜமும், அதைநோக்கத் ($\frac{10}{9}$) திரிசுருதியாயிருப்பது சுத்தரிஷபமும், அதைநோக்கத் ($\frac{16}{15}$) துவிசுருதியாயிருப்பது சுத்தகாந்தாரமும், அதைநோக்கச் ($\frac{9}{8}$) சதுர்சுருதியாயிருப்பது பஞ்சமமும், அதைநோக்கத்($\frac{10}{9}$) திரிசுருதியாயிருப்பது சுத்ததைவதமும், அதைநோக்கத் ($\frac{16}{15}$) துவி சுருதியாயிருப்பது சுத்தநிஷாதமும்" என்றும் காட்டியிருக்கின்றேன். தொன்றுதொட்டு வழக்கில்வந்துள்ள ஸாமகானத்தைக்கவனிப்போமாயின் மேலேகூறிய அளவுப்படிக்கு மத்தியமந்தொட்டுப் பஞ்சமமீறாக அவரோஹணக்கிரமத்தில் அவை வெகுவாய்நிகழ்வது வெளிப்படுகின்றது. ஸாமகானத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டு அதனின்று தங்கள் ஸங்கீதமுறையை வடநூலார் விரித்துள்ளாரென்பது உற்றுநோக்கும் யாருக்கும் தெற்றெனப்புலப்படும். ஒரு ஸ்தாயியில் இருபத்திரண்டு சுருதிகளேயுள்ளனவென்று வடநூலாசிரியர்கூறுவதைத் தற்காலத்திய ஸங்கீத அநுபவத்தினின்றும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். அது வருமாறு:—ஷட்ஜமும், பஞ்சமமும் ஸ்திரமான ஸ்வரங்களானமையின் அவற்றுள் அவாந்தரபேதங்கள் இல்லை. மற்ற ஸ்வரங்கள் ஐந்தனுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இரண்டிரண்டு பேதங்கள் உள்ளனவென்று ஸ்தூலமாய்ப்பார்ப்பவர்க்கும். தெரிகின்றமையால் அவர்களையுத்தேசித்தே தற்காலத்திய வீணைகளில் பன்னிரண்டு ஸ்வரஸ்தானங்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இதனால் ஏழுஸ்வரங்கள் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களைப் பெற்றதற்கு நியாயம் புலப்பட்டது. தற்காலத்தில் வழங்கும் இராகங்

களின்போக்கை நுட்பமாய்க்கவனிப்போருக்கு மேலேகூறிய ஐந்து ஸ்வரங்கள் தாமே தம்முள் ஒவ்வொன்றற்கும் இரண்டிரண்டு ஸ்தானங்கள் போதாது நான்குநான்குஸ்தானங்களை அபேக்ஷிக்கின்றமை வெளிப்படும். ஆகவே ஒரு ஸ்தாயியில் $5 \times 4 = 20 + 2 = 22$ ஸ்தானங்களே வேண்டுவன என்பதாயிற்று. இவ் விருபத்திரண்டு ஸ்தானங்களையே மேலேகண்ட வியாசத்தில் யான் கணக்குக்களுடன் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேன். வீணையின்கண் காட்டியுள்ள ஸ்தானங்கள் பன்னிரண்டும் பஞ்சமஸ்தானத்தினின்று ஷட்ஜமத்தியமமுறையிலேனும், மத்தியமஸ்தானத்தினின்று ஷட்ஜபஞ்சமமுறையிலேனும் இருந்தாலன்றி ஏற்றுக்கொள்ளவியலாது. அவற்றுள் முற்கூறியது வைதிகஸங்கீதத்திற்கும், பிற்கூறியது லௌகிகஸங்கீதத்திற்கும் உபயோகப்படும். பஞ்சமத்திற்குள்ள தந்தியின்நீளத்தைச் சற்றுக்கூட்டியும், மத்தியமத்திற்குள்ள தந்தியின்நீளத்தைச் சற்றுக்குறைத்தும் வைத்துக்கொண்டு மேலேகண்ட ஸ்தானங்கள் பன்னிரண்டும் ஸம இடைவெளியுடையனவென்று எனது நண்பரொருவர் வாதுபுரிகின்றார். செவிநுட்பமுடையார் அதனை ஏற்பாரல்லர். ஆகவே சாஸ்திரமுறையாலும், அநுபவமுறையாலும் சுருதிகள் இருபத்திரண்டேயாமென்று நிறுத்தப்பட்டதென்க.

அந் நண்பர் ஏழு ஸ்வரங்கள் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களைப்பெற்ற முறையைச் சற்றுமுணராது இயற்கையாயுள்ள பஞ்சமமத்தியமஸ்தானங்களை நிலைகுலைவித்ததுமன்றி,

> "ஆயத்துக் கீரா றருநான்கு வட்டத்துக்
> கேயுங்கோ ணத்துக் கிரட்டிப்புத்—தூயவிசை
> நண்மைக் கதிலிரட்டி நோனலகு மோர்நிலைக்கிங்
> கெண்மூன்று கேள்விகொண் டெண்."

என்னும் ஓர் போலிமேற்கோளைக்காட்டி "இதனால் ஒரு ஸ்தாயியில் ஆயப்பாலைக்குப் பன்னிரண்டு சுரங்களென்றும், வட்டப்பாலைக்கு இருபத்துநான்கு சுருதிகளென்றும், திரிகோணப்பாலையில் 48-சுருதிகளென்றும், சதுரப்பாலையில் 96-சுருதிகளென்றும் வழங்கிவந்தார்களென்று

தெளிவாக அறிகிறோம்'' என்று கூசாது கூறுவாராயினர். இவ் விவரத்தைநோக்கும் சிலருக்குத் தமிழ்நூலாரது வழக்கு அப்படிக்கு மிருக்குமேபோலுமென்னும் ஐயப்பாடு தோன்றற்பாலது. இம்மேற் கோள் நமது தமிழ்நூலெதன்கண்ணும் காணக்கிடைத்திலது. இனி யான் எடுத்துக்காட்டும் ஆதாரங்களை நோக்கியமாத்திரமே அவர்களது ஐயம் அகன்றுவிடுமென்று நம்புகிறேன்.

வடநூலார் ஸாமவேதஸ்வரங்களை ஆதாரமாய்க்கொண்டு இருபத்திரண்டு சுருதிகளைக் கணக்கிட்டிருப்பதுபோல் தமிழ்நூலுடையார் தமிழ்வேதமாம் திருத்தாண்டகத்தைத் தொன்றுதொட்டுப்பாடும் முறையை ஆதாரமாய்க்கொண்டு அவ் விருபத்திரண்டு சுருதிகளையே நாட்டியுள்ளார். மேலேகண்ட முறைப்படி அந்த ஸ்வரங்களின் அளவைக் கவனிப்போமாயின் குரல் என்னும் ஷட்ஜம் ($\frac{9}{8}$) சதுர்சுருதியாகவும், துத்தம் என்னும் ரிஷபம் ($\frac{9}{8}$) சதுர்சுருதியாகவும், கைக்கிளை என்னும் காந்தாரம் ($\frac{10}{9}$) திரிசுருதியாகவும், உழைஎன்னும் மத்தியமம்($\frac{16}{15}$) துவிசுருதியாகவும், இளி என்னும் பஞ்சமம் ($\frac{9}{8}$) சதுர்சுருதியாகவும், விளரி என்னும் தைவதம்($\frac{10}{9}$)திரிசுருதியாகவும், தாரம் என்னும் நிஷாதம் ($\frac{16}{15}$) துவிசுருதியாகவும் இருப்பதுவிளங்கும். நாம் இதுகாறும் சுருதியென்றுகூறிவந்ததைத் தமிழ்நூலார் அலகு என்றும் மாத்திரை என்றும் கூறுவர். சிலப்பதிகாரத்தின் உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரென்பவர் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள் வருமாறு:—

“குரறுத்த நான்கு கிளைமூன் றிரண்டாங்
குரையா வுழையிளி நான்கு—விரையா
விளரியெனின் மூன்றிரண்டு தாரமெனச் சொன்னார்
களிசேர் கண்ணுற் றவர்.”

சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை மேற்கோள் வருமாறு:—

“குரலே துத்த மிளியிவை நான்கும்
விளரி கைக்கிளை மும்மூன் றாகித்
தளராத் தார முழையிவை யிரண்
டெனவெழு மென்ப வறிந்திசி னோரே.”

சேந்தன்றிவாகரத்திற்கண்ட செய்யுள் வருமாறு:—

> "இளிதுத் தங்குரற் கேற்குநந் நான்கே
> கிளையும் விளரியு மும்மூன் றுழையுந்
> தாரமு மிவ்விரண் டேழிசை மாத்திரை."

இவற்றைக் கணக்கிட்டுப்பார்க்கும்போது ஷட்ஜத்திற்கு 240-ம், ரிஷபத்திற்கு 270-ம், காந்தாரத்திற்கு 300-ம், மத்தியமத்திற்கு 320-ம், பஞ்சமத்திற்கு 360-ம், தைவதத்திற்கு 400-ம், நிஷாதத்திற்கு $426\frac{2}{3}$-ம் என்றிம்முறையிலே நாடிகள் (Vibrations) கிடைக்கின்றன.

இதுவன்றி அடியார்க்குநல்லார்,

> "ஆயஞ் சதுரந் திரிகோணம் வட்டமெனப்
> பாய நான்கும் பாலை யாகும்."
> "வட்ட மென்பது வருக்குங் காலை
> யோரேழ் தொடுத்த மண்டல மாகும்."

என்று ஆயமுதலியபாலை நான்கையுங்கூறி வட்டத்தைமாத்திரம் விரித்துரைத்து மேற்கோள் கூறியுள்ளார். இவற்றினின்று ஆயத்திற்குப் பன்னிரண்டுசுரங்களென்றேனும் வட்டத்திற்கு இருபத்துநான்கு சுருதிகளென்றேனும் பெறப்படவில்லை. சதுரம், திரிகோணமென்னு மிவற்றின்விவரம் ஆங்குக்காட்டப்படவுமில்லை. இவற்றையாராய்ந் தோர் மேலேகாட்டியுள்ள போலிமேற்கோளுக்கு எத்துணை மதிப் புறுத்துவார்களென்பது கூறாதேவிளங்கும். ஆகவே வடமொழிநூல்களிலும் தமிழ்நூல்களிலுங்கண்ட இருபத்திரண்டு சுருதிகளையும் விடுத்துப் புதியதோர் போலிவழியைநாடுவது உண்மைச்சங்கீதத்திற்குப் பொருந்தாதிருக்கிறது.

21-4-18,
தஞ்சை.

பண்டித, S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரி.

சோதிடப்பொருத்தம்.

தென்னிந்திய சங்கீதத்திலும், சோதிடத்திலும் பேர்போன தஞ்சை மகா-ள-ள-ஸ்ரீ மு. ஆபிரகாம் பண்டிதரவர்கள் தமது கருணாமிர்தசாகரமென்னுமிசைத்தமிழ் நூலினுள் 695-ம் பக்கத்திற் றொடங்கியுள்ள "இசைத்தமிழில்வழங்கிவரும்சுரங்களுக்குச் சோதிடப் பொருத்தம்" என்னுந் தலைப்பின்கீழ் "கடைச்சங்ககாலத்திருந்த ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் பாடியதும், சையமலையில் மழைபெய்ய ஆரம்பித்த நேரத்தைக் குறிப்பதுமாகிய பரிபாடலையும், அதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதியதாகச் சொல்லப்படும் உரையையும்" காட்டியுள்ளார். அது வருமாறு:—

"ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் பாடியதும் நாகனார் இசையமைத்தது மாகிய அடியிற்கண்ட பரிபாடலில்,

'விரிகதிர் மதியொடு வியல்விசும்பு புணர்ப்ப
வெரிசடை யெழில்வேழந் தலையெனக் கீழிருந்து
தெருவிடைப் படுத்தமூன் றொன்பதிற் றிருக்கையு
ளுருகெழு வெள்ளிவந் தோறியல்சேர வருடைப்
படிமகன் வாய்ப்பப் பொருடகுபுந்தி மிதுனம்
பொருந்தப் புலர்விடிய வங்கியுயர்நிற்ப வந்தணன்
பங்குவி னில்லத் துணைக்குப் பாலெய்த விறையமன்
வில்லிற் கடைமகர மேவப்பாம் பொல்லை
மதிய மறைய வருநாளில் வாய்ந்த
பொதியின் முனிவன் புரைவரைக் கீறி
மிதுன மடைய விரிகதிர் வேனில்
திரவரவு மாரி யியைமென விவற்றாற்
புரைகெழு சையம் பொழிமழை தாழ
நெரிதரூஉம் வையைப் புனல்'

(இ-ள்) விசும்பு மதியத்தொடு புணர்ப்பனவாகிய வெரியுஞ் சடையும் வேழமு முதலாக வவற்றின்கீழிருந்து விதியால் வேறுபடுக்கப்

பட்ட வோரொன்றென்பது நாளாகிய மூவகை இராசிகளுள் மேலவாய நாண்மீன்களைக் கீழதாகிய மதிபுணர்தலாவ தவ்வநேர்நிற்றன் மாத்திர மாகலின் அவற்றை விசும்பு புணர்ப்பனவென்றார்.

எரி—அங்கியைத் தெய்வமாகவுடைய கார்த்திகை; அதனாலதன் முதலாதலையுடைய விடபமுணர்த்தப்பட்டது.

சடை—சடையையுடைய வீசனைத் தெய்வமாகவுடைய திருவாதிரை; அதனாலதனையுடைய மிதுனமுணர்த்தப்பட்டது.

வேழம்—வேழத்திற்கு யோனியாகிய பரணி; அதனாலதனையுடைய மேழமுணர்த்தப்பட்டது.

இவைமுதலாக விவற்றின் கீழிருத்தலாவ திவற்றது பெயரான் இடபவீதி மிதுனவீதி மேடவீதியென வகுக்கப்பட்ட இம்மூவகை வீதியுள்ளுமடங்குதல்.

அவற்றுள், இடபவீதி கன்னி துலா மீன மேடமென்பன; [மிதுன வீதி விருச்சிகந் தனுசு மகரங் கும்பமென்பன;] மேடவீதி இடபம் மிதுனங் கற்கடகஞ் சிங்கமென்பன.

ஓரிராசியாவது இரண்டேகாலாளாகலின் நந்நான்கிராசியாகிய விவை யோரொன்றென்பது நாளாயின. கோட்களுக் கிடனாகலா னிவை பன்னிரண்டிருக்கையெனப்பட்டன.

நிறத்தையுடைய வெள்ளி இடபத்தைச் சேரச், செவ்வாய் மேடத்தைச்சேரப், புதன் மிதுனத்தைச்சேரக், கார்த்திகை யுச்சமாக விடிதலுண்டாக வியாழஞ் சனியினில்ல மிரண்டாகிய மகரங்கும்பங் கட்குப்பாலையாகிய மீனத்தைச்சேர, யமனைத் தமயனாகவுடைய சனி வில்லுக்குப் பின்னாகிய மகரத்தைச் சேர, விராகு மதிமறையும்படி வருநாளின்கண் ஆதித்தன் சியத்தையடையவென்பார் 'புலர் விடியலங்கியுயர் நிற்ப' என்றார்.

பாம்பு மதியமறையவொல்லை வருநாளென்றது அவ் வாவணி மாதத்து மதிநிறை நாளாகியவவிட்டத்தை எனவே, மதியுமிராகுவு மகரத்து நிற்க வென்பதூஉம், கேது வதற் கேழாமிடமாகிய கற்கடகத்து நிற்க வென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

இதனாற்சொல்லிய தாவணித்திங்க ளவிட்டநாளி னிக்கோட்கடமக்குரிய நிலமாகிய விவ்விராசிகளி னிற்பச் சோமனை யரவுதீண்டவென்பதாயிற்று.

அகத்தியனென்னுமீன் உயர்ந்த தன்னிடத்தைக் கடந்து மிதுனத்தைப் பொருந்த அப்பொழுதிலே யிட்டெனவுந் தோன்றுகின்றது.

முறுகின வெயிலையுடைய முதுவேனிற்குப் பின்வருங் கார்காலத்து மழைபெய்கவென்ற விவ்விதிவழியா லுயர்ந்தசையமலைக்கண் மழைபெய்ய.”

பின்னும் உரையாசிரியரது வாசகத்தையனுசரித்த இராசிச்சக்கரமொன்று பண்டிதரவர்களாலேயே பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளது:—

வியாழம்.	செவ்வாய்.	வெள்ளி	புதன். லக்கினம்.
	இராசிச் சக்கரம்.		கேது.
சனி. மதி. இராகு.			ஆதித்தன்.

இவ்விஷயத்திற் சோதிடத்திற்கரைகண்ட பண்டிதரவர்களுக்குச் சந்தேகம் சிறிதும் தோன்றாமையின் முற்காலத்திய தமிழ்நூலாசிரியர்களுக்குச் சங்கீதத்திற்போன்று சோதிடத்திலும் ஒப்புயர்வில்லா வல்லமையிருந்ததென்றுமாத்திரம் அவர்கள் குறிப்பித்தனர். என்னைப் போன்ற சிலருக்கு ஆங்கு இரண்டொரு சந்தேகங்கள் நிகழாநின்றன.

சூரியனிருக்குமிராசிக்கு முன்னே பின்னே இரண்டாவதாயுள்ள இராசிக்கப்பாற் புதன் செல்லுதலில்லையென்பதூஉம், மூன்றாவதா

யுள்ள இராசிக்கப்பாற் சுக்கிரன் செல்லுதலில்லையென்பதூஉம் சோதிட நூல் கற்றோர் யாவருக்கும் வெளிப்படையாம். சூரியனுதயமாகும் போதும் அஸ்தமிக்கும்போதும் அதற்குச் சிறிதே விலகப்பெறும் புதனை நாம் ஏதோசில சமயங்களிற்றான் காணக்கூடும். ஆகவே அதனைச் சூரியனிருக்குமிராசிக்கு மூன்றாவது இராசியின்கண் காண்பது அசம்பவமேயாமெனத் தெரியவருகின்றது. சுக்கிரன் சூரியனிருக்குமிராசிக்கு நான்காவது இராசியிற் காணப்படவேண்டுமாயின் சூரியனது உதயஅஸ்தமயகாலங்களில் அதனை உச்சியிற்காணுதல் வேண்டப்படும். அஃதன்றியும் நடுப்பகலிலும் நடுஇராத்திரியிலும் சுக்கிரனது உதய அஸ்தமயங்கள் காணப்படுதலும்வேண்டும். அக்காலங்களில் அவற்றிற்குச் சம்பவமின்மையும் வெளிப்படையேயாம்.

"[illegible]"

என்று வராகமிகிரர் கூறியதும் இதற்குச் சான்றாகும். ஆகவே நமது பண்டிதரவர்கள் காட்டியபடிக்குச் சிங்கத்திற் சூரியனிருக்குங்கால் இடபத்திற் சுக்கிரனும் மிதுனத்திற் புதனுங் காண்டற்கு நியாயம் புலப்பட்டிலது.

இதுவுமன்றி "பாம்பு மதியமறையவொல்லை வருநாளென்றது அவ்வாவணிமாதத்து மதிநிறை நாளாகிய அவிட்டத்தை எனவே, மதியுமிராகுவு மகரத்து நிற்க" என்றுரையாசிரியர் கூறுமாறு மகரத்து நிறைமதியையும் இராகுவையும் வைத்திடின் அது சூரியனிருக்கும் சிங்கத்திற்கு ஆறாவதே இராசியாவதுகொண்டும், ஏழாவது இராசியாகவிருந்தாலன்றி அது நிறைமதியாதற்குச் சம்பவமின்மைகொண்டும், அவிட்டத்தின் பிற்பகுதியெனக்கொள்ளின் அவை கும்பத்திலிருத்தலே பொருந்துவதாமெனக்கொண்டும் பல சந்தேகங்கள் பிறக்கின்றன.

இவற்றைப் பண்டிதரவர்களே பக்ஷபாதமின்றியுசுற்றி உண்மையைப் போதிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

பண்டித, S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி.

கம்பராமாயணத்தின் விகற்பம்.

௧௮௭௯-ஆம் ஆண்டில் நாம் காரைக்காலில் இளையவனாய்த் தமிழைக்கற்றுக்கொண்டுவாழுமளவில் அச்சிட்டவும், கையெழுதியவுமாகிய தமிழ்நூல்களைத்தேடிவந்தோம். அப்போதொருநாள் ஒரு சிற்றூரிலிருந்து ஓரோலைக்கட்டையனுப்பினார்கள். அந்தச்சுவடியில் கம்பராமாயணத்தின் முதன்மூன்றுகாண்டங்களிருந்தன. ஆனால் அச்சுவடி மிகவும் பழையதானதால் பலவோலைகள் கெட்டிருந்தன. அதுவுமன்றி, பல வோலைகள் அசுத்தமான வாசிக்கக்கூடாத கிழிக்கப்பட்டவாயின. பாலகாண்டத்தை அச்சிட்டபிரதிகளோடு ஒத்துப்பார்க்கையில் அச்சிட்ட சிலகவிக ளில்லாமையும், அச்சிட்டில்லாத சிலகவிகள் வந்தமையும் கண்டோம். அவற்றுள் கையடைப்படலத்தின் கடைசியில் ஒன்பது கவிகள் அகப்பட்டன. அவையின்னமச்சிடப்படாமையால் அவை வெளிப்படனன்றாகுமென்று இவண் எழுதிவெளியிடுகின்றோம். அவை வருமாறு:—

இனியசோலைமற்றியாவதீதென
முனிவகூறெனாமுதல்வன்கூறலும்
பனுவல்வேதநூல்பகருமாதவன்
தனுவலாயிதன்றன்மைகேளெனா. (உரு)

சம்பரப்பெயர்த்தானவனுடன்
உம்பர்கோமகனமருடன்றநாள்
வெம்பிமற்றவன்வெற்றிகொண்டபோ
தம்பரமிழிந்தவனிவந்தனன். (உசு)

அவனிவந்துமன்னவரிடந்தொறும்
தவனனென்னவேதானுமுன்றறிந்
திவனில்வேறுமற்றில்லையெற்கெனா
வுவன்விரும்பிவந்துந்தைநாடுவோன். (உஎ)

இந்தவல்லிடத்தெய்தியிந்திரன்
சந்துவார்பொழிற்றருவொரைந்தையும்
வந்துநிற்கெனுமனநினைப்பின்முன்
முந்தவந்துமாமுரலநின்றதால். (௨௮)

நின்றசோலைவாய்நியமநித்தமுங்
குன்றலின்றியேசெய்துகொண்டவ
னன்றியவிருந்தாசைநன்றிய
தூன்றுசொனைவயின்றெழில்செலுத்தினான். (௨௯)

உருவமாதினானுருவமாகியே
நிருபனன்குடைநீழல்நிற்றலும்
பருவில்நோக்கிநீபகர்தியாரெனத்
தருவினாபகன்றான்விளம்பினான். (௩௰)

சதமகன்னெனைச்சம்பரன்னெனும்
மதமகன்றுரந்தரசுவவ்வினான்
கதமகன்றிடாக்கவனவெற்பவென்
விதமகன்றுவந்துன்னைமேவினேன். (௩௧)

என்றபோதுதன்னிரதமேறியே
சென்றுமற்றவன்சேனையோடுகக்
கொன்றுவாசவனரசுகொள்ளவே
யன்றளித்துமீண்டயோத்திமேவினான். (௩௨)

அன்னதாதலினவனியைந்துதா
ரென்றுநாமமிச்சோலையென்னலும்
மன்னர்மன்னவன்மதலைநன்றெனப்
பன்னநின்றுபார்பரியவெய்தினார். (௩௩)

கையடைப்படலமுற்றும்.

M. Julien Vinsun,
Paris.

குமரகுருபரன் துணை.

பெருவல்லம் என்ற ஊர்ப்பெயர் ஆராய்ச்சி.

ஐயவினா.

'தமிழ்வளர்கூடல்' எனப்பெறும் மதுரைமாநகரில், இற்றைக்குப் பதினேழாண்டுகட்குமுன்னர், சேதுபதிகுலதிலகராய ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைப்பூபரால் நிறுவப்பெற்று, தமிழ்மக்கள் அபிமான ஆதரிப்பாற் சிறந்துவிளங்கும் நான்காந்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்றும் மாதந்தோறும் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய ஆராய்ச்சியுடன் வெளிப்போதரும் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைத்தொகுதி 16 பகுதி 2-ல், 'பெருவல்லம் ஓர் நூற்பெயராமா' என்ற பொருளுரையொன்று, பெயர்விழைபான் என்னும் ஒருவரால் எழுதப்பெற்றிருந்ததை வாசிக்கலாயினன்.

'பெருவல்லம்' என்பது நூற்பெயரெனக்கொண்டு குறித்துள்ள ஸ்ரீ சேஷகிரிசாஸ்திரியார் போன்றவர் கொள்கையை மறுக்குமுகத்தான், பெருவல்லம் என்பது நூற்பெயரன்று; ஓர் 'ஊர்ப்பெயரே' என யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையாசிரியர் குறிப்புரைகொண்டு, நிலைநிறுத்த முற்பட்டிருக்கும் 'பெயர்விழையான்,'—

"சிற்றியாறு பாய்ந்தாடுஞ் சேயரி யுண்கண்ணாய்
வற்றா வளவயலும் வாய்மாண்ட வேரியும்
பற்றார்ப் பிணிக்கும் மதிலும் படுகிடங்கு
மொப்ப வுடைத்தா யொளியோவா நீர்ப்புட்க
டத்தி யிரைதேடுந் தையலாய் நின்னூர்ப்பே
ரொத்தனரும் வண்ண முரைத்தி யெனக்கூறக்
கட்டலர் தாமரையு ளேழுங் கலிமான்றேர்க்
கத்திருவ ளைவருங் காயா மரமொன்றும்
பெற்றவழி தேர்ந்துண்ணும் பேயி னிருதலையும்
வித்தாத நெல்லி னிறுதியும் பெற்றக்கா
லொத்தியைந்த தெம்மூர்ப் பெயரென்றாள் வானவன்கை
விற்பொறித்த வேற்புருவத் தாள்"

என்ற தொல்காப்பிய உரையாசிரியர், யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையாசிரியர் இவர்கள் உரைமேற்கோளாகக்காட்டிய செய்யுளின் பொருளை விரித்து, கட்டலர்தாமரை, கலிமான்றேர்க்கத்திருவர், காயாமரம், பெற்றவழிதேர்ந்துண்ணும்பேய், வித்தாதநெல், ஆகிய இவ்வைந்து தொடர்களும் இன்னின்னபொருளைக்குறிப்பன என்பதைவிளக்கி, ஏழு, ஐவர், ஒன்று, இருதலை, இறுதிஎன்பவை இன்னின்னசொற்களினின்றும் எடுக்கப்பெற்றுப் பெருவல்லம் என்று புணர்க்கப்படும் என்பதை விவரித்துக்காட்டாது, வாசிப்போரை மயங்கவைத்தது விசனகரமானது. நம் நண்பர் பெருவல்லம் என்றது ஷை செய்யுளினின்றும் இன்னவாறு பெறப்படுவதுஎன்பதைக் கூடியவிரைவில் விளக்குவாராக.

மேற்படி பொருளுரைக்கு முன்னுரையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாராவில், "மொழிகள் நின்று நிலவற்கு எழுத்துக்கள் இன்றியமையாதன" என்னும் ஓர் பண்டிதர்கூற்று, எழுத்துவகுப்படாது வழங்கிவந்த சில மொழிகள் நாளடைவே மறைந்தமை உண்மையான் பெரிதும் ஒக்கும் என்று வலியுறுத்தியெழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வாக்கியத்திற்கண்ட சிலமொழிகள் இவையென்று நம் நண்பரால் விளக்கப்பெறுதலும் அவசியமாம்.

இங்ஙனம்,

தமிழ்த்தொண்டன்,

பு. சிதம்பர புன்னைவனநாதன்.

நாதவிலாஸம்,
மதுரை.

உ

தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்

பண்டைத் தண்டமிழ்ப்பனுவல்களுக்கெல்லாம் பேரிலக்கணமாகி விளங்கும் ஒல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியத்துக்குத் தம் பெருமை ஓராமல் உரைநாட்டப்புகுந்தாரும், அவர் கொள்கையே அதற்கு வாய்ந்த உண்மைப்பொருளெனத் துணிந்து அது வினையமுடையதன்றெனக் கருதுபவராய்ப் பிறவகுப்பான் புகுந்தாருமாகித் தத்தம் அறியாமையையே வெளிப்படுத்தினர் பலராவர். இதற்குச் சான்றாக நன்னூல் உடையாரையே இதுபொழுது ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

ஆசிரியர் "எழுத்தெனப்படுப" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அகர முதல் னகர இறுவாய் அமைந்த முப்பத்தோரெழுத்துக்களை ஒரு வகையாகவும், அல்லாதன மூன்றை ஒருவகையாகவும்கூறினர்.(ஏனைய மூன்றினை அவ்வச்சூத்திரங்களில் விரிவாக விளக்கிக் காட்டுதும்.)

"அவைதாம் குற்றியலிகரம்" என்பதால் அல்லாதனவற்றிற்குத் தனித்தனிப்பெயர் வகுத்தார்

இதனால் ஆய்தத்திற்கும் இடம் உய்த்துணர வைத்தார். இகர உகரங்கள் உயிர்வருக்கத்து ஓர் பிரிவின ஆதலின் அவை ஒழித்து மெய்வகுப்பான் முன்னரே இதைக் கைக்கொண்டு அவை வகுக்கும் வரையில் வாளாச் சேறலினென்க.

"அவற்றுள் அ இ உ" என்பதால் முதல்வகையின் ஒரு பகுதியின் ஒருபிரிவை விளக்குவதுடன் அதன்பெயர் முதலியனவும் விளக்கினர்.

"ஆ ஈ ஊ" என்பதால் குறிப்பிட்டவகையின் ஒரு பகுதியின் பின்பிரிவை அம்முறைபெற வகுத்தார்.

அம்மட்டோடன்றி அவ்வெழுத்துவரிசையும் உய்த்துணர வைத்தார். இது கருத்து அன்றாயின் குறிலை எடுத்தோதிய ஆசிரியர் அல்லன நெடில் என்னும் இலேசினாற் சொல்வர். இந்நுணுக்கம் அறியாத பிற்காலத்தார் உரையாசிரியரை உள்ளிட்ட அனைவரையும் குறை சாற்றி இடர்ப்படுவர்.

குறில்களுக்குப் பின் அவ்வவ்வினம்பற்றிவரும் நெடில்கள் என்றலை அறிவிப்பதோடு குறிலில்லா ஐகார ஔகாரங்களை எவ்வெவ்விடங்களிற் பெய்து வைப்பதென்னும் ஐயம் உறாது காத்தலுக்கன்றோ நெடிலெழுத்துக்களையும் தனித்தனிமுறைப்பட வகுத்துக்காட்டினரென்க. குறில் நெடில்களைக் குறிப்பிடும்பொழுதே குறிலே அளவு கோட ஆதாரமாமெனக் கண்டுகொள்ளற்காகவன்றோ ஓரளபு ஈரளபு என அவ்வவ்வினங்கூறுமுழி இ எடுத்தோதியும் வேறொரு தனிச்சூத்திரத்தான் எதிர்மறுத்துங் கூறினர். இதை அறியாத நன்னூலார் தாம் ஏதோ ஒரு நுணுக்கங்கண்டார்போன்று மனக்கோட்டைகட்டி முதனூலொடு மாறுபடவும், முறை இன்றிப் படிப்பாரிடர்ப்படவும்

"உயிரளபு" எனத்தொடங்கிக் கூறுவர். ஈண்டு அவர்வகுத்த வரிசையின் வழிஉக்குழு உக்களை எடுத்துக்காட்டிப் போயின் நாமேற்கொண்டது வலியுறும். குறிலும் நெடிலும் பிறவும் எனவும், இசர உகரக்குறுக்கங்களெனவும் குறிப்பிட்டார். இவைகளை அறிய அளவே கருவியாதலையுணராராதலின் இன்னும் இதனுள் உகரத்தை முற்கூறுதும், முற்கூற வேண்டாப் பிறப்பைக் கூறியும் நம்மை மயங்கவைப்பர்.

"நீட்டம்வேண்டின்" என்பதால் அளபெடை கூறுவார்போன்று இருவகைநெடில்களுமே அளபெடுக்கும் எனவும், அவ்வவைகளுக்கு அவ்வவ்வுயிரினஞ் சார்த்தி எழுதலே அடையாளமெனவும், குறிலளபெடாது எனவும் செவ்வனே அறிந்துகொள்ள அச்சூத்திரப்போக்கிலேயே, 'எழூஉதல்' என உதாரணமுங் காட்டி அருளினர்.

"கண்ணிமை" என்பதால் அளவின் பெயர் கூறுவார்போன்று "வவ்வே" எனக்கூறிய அதுகொண்டு அவைகளை அறியக்கருவியாக்கி உயிர்மாத்திரைகாட்டி உயிர்மெய்க்கு அவ்வுயிர்மாத்திரையே எனவும், உயிராவது உயிர்மெய்யாவது தனித்தும் மெய்சார்ந்தும் வரினும் அவ்வளவினவே எனவும் விளக்கிச் செய்யுள்இயலுக்கும் உபகாரப்படுத்தினர்.

"ஔகாரவிறுவாய்" என்பதால் நெட்டெழுத்துக்கள் கூறிய ஏதுவால் ஏகாரத்துப்பின் ஐயும் ஓகாரத்துப்பின் ஔவும் நிலைபெறும் என்றதை வலியுறுத்தவே ஔகார இறுவாயென்று கூறியதோடு அவைகளை உயிரெனவுங் காட்டினர்.

"னகாரவிறுவாய்" என்பதால் ககரமுதலாகத் தொடங்கத் தவறிக், கூறியது கூறுவார்போன்று இறுதியில் இருந்திய னகரத்திற்கு முன் அதன் இனத்தை இருத்துவதா? எனவும் க ங, ச ஞ, ட ண, த ந, ப ம, யரல வழளன, என வரிசையாக்குவதா? எனவும் பிறக்கும் ஐயமகற்ற, னகரத்திற்கு முன் அதன் இனத்தைச் சேர்க்கவேண்டும் என வலியுறுத்தற்குப் பின்னரும் எடுத்தோதினர்.

அல்லதூஉம் அகரமுதலாக், ககரமுதலா எனச்சூத்திரம் ஆரம்பித்து ஔகார இறுவாய் னகார இறுவாய் உள்ளனவாகிய இவை உயிர், இவை மெய்எனப்படும் என வேண்டியவர் சூத்திரம் பெருகாமையையும், சுருங்கக்கூறி அறிவை விளங்கவைக்கவேண்டினமையும் கருதிய

ஆசிரியர் இவ்வாறு சூத்திரத்தாலும் ககர முதலா எனக்காட்டா தது குற்றமோ எனின் அற்றன்று. முன்னர் வகுத்த இருவகையில் முன்னேயதை முன்வைத்துப் பின்னேயதைப் பின்வைத்து அவற்றினுட் கருத்தை ஆராய்ச்சியால் இனிதறிய வைத்தாரன்றே, அம்முறையே முறையாகப் பின்னர் வகுக்கும் முவ்வகையில் முதல் வகையின் முதல் எழுத்தே முதன்மையாகும் எனவும், பின்னதுவே முன்னதுவுக்கு இனமாம்போது, க ங, ச ஞ, ட ண, த ந, ப ம, ற ன எனவும், ஏனைய அவ்வொன்றே இனமில்லாது எனவும், அதுவுஞ்சிறப்பின்மையாலும் இனமின்மையாலும் இனமுள்ள அல்வ முதற்கண்ணே அமையவேண் டும் எனவும் உய்த்துணரவைத்தார். இம்முறையன்றி அவை பிறழ வருமேல் வேறெடுத்து ஓதியே இருப்பர்.

இவையறியாத நன்னூலார் "அம்முதலீராறுவி கம்முதன்மெய் மூவாறு" எனக்குறுக்கி மேலேகாட்டியவற்றை அடையவொண்ணுது மயக்கித் தொகைவகையறியாது கெடுத்துப்பழிபெறுவர். "ஙகர இறு வாய்" என்றதற்குப் பிறர் நுணுக்கமாகக்கூறும் விசேடமே விசேடம்.

(தொடரும்.)

இங்ஙனம்,

நவநீதகிருஷ்ணபாரதி,
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதன்,
ஸ்ரீராமநாதர் காலேஜ், சுன்னுகம்.

உ

உரைநுட்பம்.

நிகழாநின்ற இவ்வருஷத்துச் "செந்தமிழ்" 2-ம் பகுதியில் ஸ்ரீ. மு. வேங்கடசாமிநாட்டாரவர்கள் தம்முடைய உரைநுட்பத்தில், "பதிமருண்டுபைதலுழக்குமதிமருண்டு மாலைபடர்தரும்போழ்து" என்னுந் திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரைநுட்பம் அந்தச்செந்தமிழை வாசித்தவர்க்குத்தெரியுமாதலின் அதனைமுழுதும் நான் இங்கே அநு வதிக்கவேண்டியதில்லை.

பரிமேலழகருரை இரண்டுதரமே நாவலர்காலத்திற்பதிப்பிக்கப் பட்டதென்றும், பின்னுள்ளபதிப்புகள் அவர்காலத்துக்குப்பின், சதா சிவப்பிள்ளையாற் பதிப்பிக்கப்பட்டனவென்றுந்தெரியவருகின்றது.

நாட்டாரவர்கள் "போழ்தெனமதிநிலைகலங்கி" என்றிருப்பதைப் "போழ்தென்மதிநிலைகலங்கியென்று திருத்திக்கொண்டாற் பொருள் பொருத்தமுறுகின்றது என்கின்றனர்."

பழைய ஏட்டுப்பிரதியொன்றிலாவது, போழ் தென்மதி என்று புள்ளியிட்டிருத்தலை ஒருவருங்காணவில்லை. நாட்டாரவர்கள் தாமுங் காணவில்லை.

ஏடுகளிற் புள்ளியிடும் வழக்கமில்லை. போழ்தென்மதியென்றும் வாசிக்கலாமேயெனின், போழ்தென என்றிருப்பினும், மாலைமயங்கி வரும்போழ்தென நினைந்து என்மதியானது நிலைகலங்கியென்றும் பொருள்பண்ணலாமே.

இனி, என் என்பதற்குப் பாட்டிலே சொல்லு இல்லை. இல்லாமையால், இனி மாலைவரும்போழ்தெனமதிநிலைகலங்கியென்றும் பொருள் பண்ணலாம்.

தலைமகளோடு இயைபில்லாத பதிமருண்டு, என்று பரிமேலழகர் கொண்டாற்போல மற்றை உரைகாரரும் மதியென்பது சந்திரனெனக் கொண்டு, மாலைமயங்கிவரும்போழ்தென, சந்திரனும், நிலைகலங்கினோ யுழக்குமென்று பொருள்பண்ணலாம். இப்பொருளானது, நாட்டாரவர்கள் பரிமேலழகரைக்கண்டித்துப் பதியென்பதற்கு நிலையென்று பண்ணியபொருளுக்கும் பொருத்தமுறுகின்றது.

ஆதலால் இவையனைத்தினுக்கும் ஏற்றதாயிருத்தலின் (போழ்தெனமதி) யென்றிருப்பதே சரி.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப்புலவர்கள் ஏட்டுப்பிரதிகளின் ஆதாரமில்லாமல் தங்கள் மனம்போனவாறு திருத்தமாட்டார்கள். இதனை நம்பிப்போலும் சதாசிவப்பிள்ளையவர்கள் சங்கத்தார்பதிப்பைப் பின் பற்றினர்.

இங்ஙனம்,

நா. கந்தையப்பிள்ளை.

ஸ்ரீமூலந் திருநாள்
சஷ்டிபூர்த்திச் சரிதம்.

காப்பு.

இஷ்டசரிதம் கூற இருநிலனுள் ராமவர்மன்
சஷ்டிபூர்த் திச்சரிதம் சாற்றவே—சிஷ்டருரை
பாவடியை மேவும் பதப்பொருளாய் நிற்குமருட்
சேவடியே நற்றுணையாம் தேர்.

திரு அவதாரம்.

விருத்தம்.

மஞ்சுலவு மதில்சூழும் மதியுலவு மணிமாடப்
பஞ்சுலவு தளிரடியார் பாங்குலவு பசுங்கிளியும்
குஞ்சுலவு குயிலுமலர்க் கொந்துலவு சுரும்பினமும்
நெஞ்சுலவின் னிசையெழுப்பும் நிகரில்வஞ்சி வளநாடு, (1)

முன்னர்செய்த மெய்த்தவமும் முழுமணிப்பூண் யார்த்தாண்ட
மன்னர்செய்த நல்லறமும் மறுமுறைசெய் புண்ணியமும்
பொன்னவிரும் பொதியமுனி போற்றியசெந் தமிழணங்கு
நன்னருறச் செய்நலமும் நல்லுருக்கொண் டெழுந்ததுபோல், (2)

முறைவருமோர் ஆயிரத்து முப்பத்து மூன்றுரும்
குறைவறுசீர் கன்னிமதி கொளுந்தேதி பதினொன்றில்
நிறைபுகழ்சேர் மாமூலம் நிலைநாளில் நீள்புகழோன்
அறைகழல்சேர் ஸ்ரீராஜ ராஜவர்மன் அகமகிழ (3)

பூராடத் திருநாளில் பொலிபுனிதை லட்சுமிபாய்
காராடும் குழலழகி கருவுயிர்த்தாள் எங்கோவை
நீராடும் கடல்சூழும் நிலவுலகும் பாதலமும்
தாராடும் இந்திரனூர் தனியுலகும் தழைத்திடவே. (4)

விண்ணவர்பூ மழைபொழிந்தார், வேதியரா சிகள்மொழிந்தார்,
மண்ணவர்மா மனமகிழ்ந்தார், மாலருளை மிகப்புகழ்ந்தார்,
பண்ணவர்பாட் டிசையெடுத்தார், பாவலர்தம் துயர்விடுத்தார்
அண்ணலுயர் ராமவர்மன் அவதரித்த அப்பொழுதே. (5)

நிற்பனவும் நடப்பனவும் நெடுவானிற் பறப்பனவும்
நற்பதியில் ஊர்வனவும் நகர்வனவும் நெகிழ்வனவும்
சொற்பொருளாய் நிற்குமவன் தூயதுணை அடிகண்ட
விற்பனராம் தவத்தினரின் திருவளிப்பிற் செய்தியவே, (6)

இவ்வண்ணம் எங்கோமான் இளமதிபோல் எழில்வீசி
மெய்வண்ணம் திருந்துவர மேவுபதி னோராம்நாள்
மைவண்ணக் கருவிழியாள் மாதரசி லட்சுமிபாய்
பொய்வண்ண உடல்விடுத்துப் பொன்னுலகம் புகுந்தனளே. (7)

செப்பிலொரு சிறுமுத்தைச் சினையீன்ற சிப்பியுடல்
அப்பொழுதே துறக்குமெனில் அணங்கனையாள் லட்சுமிபாய்,
இப்புவியோர் இதயமலர் இதழ்விரிக்கும் திருமூல
ஒப்புயர்வில் ஒளிமுத்தை உதவியுல கிருப்பாளோ? (8)

ஒவ்வொரணுத் திரளுமொவ்வோ ருட்கருத்தோ டுலகமிசை
செவ்வையுறச் சிலபொழுது திகழ்ந்துதன்னால் செய்கருமம்
எவ்வமற இயற்றியபின் இமைப்பொழுதுந் தியங்காமல்
அவ்வமரர் உலகடைதல் அயன்விதித்த விதியாமால். (9)

பஞ்சணையில் தாயிருந்து பாலூட்டாப் 'பசலை'யைநீர்
மஞ்சணையும் வளநாடன் வார்கருணை மார்த்தாண்டன்
குஞ்சணைக்கும் பெடைபோலக் கோமானைத் தேன்கமழும்
நெஞ்சணைத்து வளர்த்துவர நிதம்வளர்ந்த திளங்கோவே! (10)

கல்விப் பயிற்சி.

(வேறு.)

பிறைமதி பெருகு மாபோல்
பீடுய ரிளங்கோ ஓங்கி
கறைமதிச் சடையான் செய்ய
கருணையின் வயதைந் தாக,
நிறைமதிக் குருவை நாடி
நிமித்திகர் குறித்த நாளில்
இறைமதிப் படைந்து வாழ
இருங்கலை பயிலச் செய்தான். (11)

சீர்பெறு தமிழும் அந்தத்
    திருமொழி பயந்த செல்வப்
பேர்பெறு மலையு நாட்டார்
    பேசுமா மொழியும் பின்னும்
ஏர்பெறு தேவ பாஷை
    எனும்வட மொழியுங் கற்றே
தார்பெறும் இனைய கோஇத்
    தரணியிற் புதனே யானான். (12)

ஓங்குல கறிஞ ருள்ள
    ஒளிமலர் அவிழ்ந்த ஞானம்
தேங்கலை யெறிக்கு மாழித்
    தெள்ளமு துறையும் சொல்லார்
ஆங்கல மொழியு மாய்ந்தே
    அதிலதி நிபுண னானன்
பூங்குலைத் தேனின் சாலிப்
    புலம்விளை புனித நாட்டான். (13)

திருக்கல்யாணம்.

நாமகள் மருவப் பெற்ற
    நறுமலர் பொலிதா ரண்ணல்
பூமகள் மருவ எண்ணிப்
    பொற்புறு பெண்மைக் கெல்லாம்
கோமகள் அநந்த லக்ஷ்மி
    குலக்கொடி மார்கள் செல்வம்
ஆமகள் தன்னை வேட்டான்
    அநங்கனும் பெருமை குன்ற. (14)

மகுடாபிஷேகம்.

நாமகள் நளினஞ் சேர்ந்த
    நலமகள் இவர்க ளையன்
வாமவான் புயத்து மேவி
    வளருமின் படையக் கண்ட
காமரு பூமி தேவி
    கருத்தழிந் திருகை கூப்பி
மாமகன் கழற்கால் வீழ்ந்து
    மலர்க்கணீர் அருவி வார்த்தாள். (15)

தாயினும் கருணை மிக்க
தண்ணருள் மூல பூபன்
வேயினும் சிறந்த பொற்றோள்
மெல்லியல் தாபந் தீர்ப்பான்
ஆயிரத் தறுபத் தொன்றும்
ஆண்டிலா வணிசேர் ஐந்தில்
மேயினன் வேந்தர் வேந்தர்
விழைவுறும் அரசு கட்டில். (16)

ஏங்கினன் கலியன் இம்மி
இடமிரு புவியிற் காணான்
ஓங்கின அறங்கள், தேவ
ரொழிந்தனர் உதர வாதை,
வீங்கின வீரர் தோளும்
வேதியர் வயிறும் நன்றாய்
நீங்கினன் கவலை மாலும்
நிதந்துயில் கொளலா மென்றே. (17)

ஞானிகள் புரக்கப் பெற்ற
ஞாலமே சிறக்கு மென்ன
மேனிலக் கலைஞன் முன்னாள்
மெய்யுற மொழிந்த மாற்றம்
நானிலத் தவர்கள் போற்றும்
நல்லறி வுடையன் மூலக்
கோனிலந் தாங்கக் குன்றின்
விளக்கெனத் தெளிந்த தன்றே! (18)

மாமநு தருமன் கர்னன்
மாவலி ஜனகன் ராமன்
தாமமார் புயத்த சோகன்
தரியலர்க் கேறு மக்பர்
சேமமார் ஜெகத்தி லின்னார்
சீரிய புகழோ ரென்பர்
கோமகன் ராம வர்மன்
குணஞ்செயல் அறிகி லாரே. (19)

கூடற்குப் புகழ்செய் சங்கப்
புலவர்க்கும், கோவாம் கம்ப
நாடார்க்கும், வில்லி புத்தூர்
நாற்கவி வலர்க்கும், ஆதி
சேடர்க்கும் தெரிக்க வொண்ணாத்
திருமகன் ஆட்சி வண்மை
மூடர்க்கு மூட னானேன்
மொழிவதும் எளிதோ அம்மா? (20)

ஆட்சி வண்மை.

(வேறு.)

எண்ணென எழுத்தென இசைப்ப இன்னுயிர்க்
கண்ணெனக் கருதிநம் கனக மூலமன்
பெண்ணென ஆணெனப் பிறந்து ளாரெலாம்
பண்ணுறப் பயின்றிசை பாரி லெய்திட, (21)

பட்டினம் தனிலன்றிப் பட்டி தொட்டியும்
கட்டினன் பள்ளிகள் கணக்கி லாதன
வெட்டின மரமென மடமை வீழ்ந்தது
முட்டின 'ஜெயில்'களும் வாயில் மூடவே. (22)

கலைபயில் சாலையும் கரத்தின் வன்மைதேர்
நிலைதொழிற் சாலையும் நீதி சாஸ்திரம்
மலைவறப்! பயிற்றுமா சாலை யும்மறை
பலதரு வடமொழி படிக்கும் சாலையும், (23)

போதனா முறைபயில் புதுவித் யாலயம்
நாதனார் மருத்துவம் நவில்வித் யாலயம்
மாதரார் பயின்றிட வருவித் யாலயம்
*ஏதமார் சிறுவருக் கிசைவித் யாலயம், (24)

இத்தகைக் கலைபயில் இடங்கள் எண்ணில
நித்தலும் வஞ்சியில் நிறைவு மாகையால்
உத்தம நாடெனும் உயர்ச்சி மேயது
பத்தரை மாற்றுறு பசும்பொன் மேனியே! (25)

---

* Reformatory.

நீரணி நதிகளும் நெடுநல் ஏரியும்
சீரணி செய்திடாத் திசைகள் எங்கணும்
காரணி கரத்தன்வாய்க் கால்கள் வெட்டியே
பாரணி பயிர்நனி பல்கச் செய்துளான். (26)

நல்வழி குடிதினம் நடக்க நாடெலாம்
பல்வழி திறந்தனன் பகையில் மாட்சியால்
கல்வழி மலைவழி எங்கும் காவலால்
அல்வழிக் கள்வரை அடக்கி ஆள்கின்றான். (27)

கொல்லமா நகர்முதல் குறிசெங் கோட்டையாம்
நல்லமா நகர்வரை நாமுன் யாத்திரை
செல்லநேர் பொழுதுடல் சிதைந்து சீர்கெடப்
பல்லெலாம் உடையவும் பார்த்த தில்லையோ ! (28)

மைந்தரை இழந்தழும் மாதர் ஓசையும்
சுந்தரக் கணவரைத் துறந்தோர் ஏக்கமும்
தந்தையை இழந்தழும் சேயின் சத்தமும்
இந்தநாள் அங்கிலை ! இல்லை !! இல்லையே !!! (29)

இம்மெனும் முனம்இளைப் பெதுவும் இன்றியே
தம்மனப் படிசெலத் தகுதீ வண்டிகள்
நம்மனன் மூலபூ பாலன் நாளையில்
பொம்மெனப் பொலிந்தன பூக்கொள் வல்லியே ! (30)

நீரிடைச் சுறவென நிமிஷம் தாவுறும்
சீருடைப் புகைக்கலம் சிறக்க வந்தன
பாரிடைக் காற்றெனப் பறக்கும் 'பஸ்ஸு'கள்
சேரிடம் எங்கணும் செறிந்த செல்வியே ! (31)

கன்னியம் பதிமுதல் கடல்சூழ் கொச்சியாம்
பொன்னியம் பதிவரைப் போகப் பூவையீர் !
முன்னையப் பொழுதுசொல் நாட்கள் முப்பதாம்
இன்னையப் பொழுதிரு பகலும் ஏற்றமே ; (32)

சஞ்சலம் அறச்சமா சாரம் யாவையும்
எஞ்சலின் றெய்திட இன்சொற் பாவையே!
அஞ்சலந் துறைசிறப் படையச் செய்தனன்
கஞ்சநல் நாபனைக் கருத்தி ருத்தினேன். (33)

பயிர்த்தொழில் புதுமுறைப் படி பயிற்றிட
நயத்தொரு துறையது காட்டி நாடொறும்
செயத்தகு பற்பல திருத்தம் செய்கின்றான்
உயிர்க்குநல் உறுதியே உளத்தில் உன்னுவான். (34)

கால்நடைக் குறுபிணி கருவற் றேயவும்
மால்செயும் பயித்தியம் வருத்து குஷ்டமும்
மேல்வரு கிலமென விறைப்புற் றோடவும்
சால்நல வயித்திய சாலை தாபித்தான். (35)

மன்னுயிர் வருத்துபல் வகைய நோய்களும்
நன்னிலம் தரிக்கிலா தோட நாளுமே
பன்னுயர் மருத்துவ சாலை பற்பல
துன்னுறக் குடியெலாம் சுகிக்கச் செய்துளான். (36)

வட்டவார் உலகினில் வாழும் மன்னர்தம்
பொட்டதாம் மூலமா பூபன் தன்குடிக்
கிட்டமாம் படிவிதி இயற்றி ஆண்டிடச்
சட்டமா சபையொன்று தந்து ளானரோ! (37)

தங்குறு குடிகளின் குறையைத் தன்னறம்
பங்குறு துரைத்தனம் பரிந்து கேட்டிடத்
துங்கநல் தலைவர்கள் சூழும் ஓர்ஜன
சங்கமும் நிறுவினன் தரும ராஜனே! (38)

மன்னர்தம் கண்செவி யென்ன மாண்பிலார்
சொன்னஅப் புன்மொழி சொல்லின் வஞ்சியில்
சின்னஓர் மதலையும் செவிக்கொ ளாதெனின்
பன்னலாம் தகைத்ததோ பதியின் மாட்சியே! (39)

எவ்வழி எவ்வழி குடிகள் ஏகினும்
அவ்வழி திரும்புறும் அன்பின் ஆழியான் !
செவ்வழி அரசியல் செல்லச் சீர்த்திசால்
நல்வழி நிமிஷமும் நாடும் சூழ்ச்சியான் ! (40)

இற்கணி தரும்இள மாதர் ஏங்கிடப்
பற்கல னொடுதிரு நாணும் பற்றியே
விற்கவும் நிதம்கணீர் விடவும், ஆக்கிய
நெற்கரம் நீக்கினான் நீதிக் காணியான் ! (41)

யாழிசை மொழிதரும் இன்ப வல்லியே !
பூழியர் குலவிளக் காமிப் பூபதி
வாழிநல் ஆட்சியின் வண்மை எண்ணிடில்
ஊழியும் ஊழியும் உரைக்க லாகுமே ! (42)

"ஸில்வர் ஜூபிலி."

(வேறு)

பாவேந்தர் கவிமாலை பலவேய்ந்து
தமிழ்மணக்கும் பரவு சீர்த்தி
மூவேந்தர் அவருள்ளும் முதல்வேந்தன்
எமைப்புரக்கும் முறைசால் வேந்தன்
மாவேந்தர் குலம்விளக்க வருவேந்தன்
திருமூல மகிபன் அன்பாய்ப்
பூவேந்திப் புகழேந்தும் ஆண்டிருபத்
தைந்தாகிப் பொலிந்த காலை. (43)

"இந்நாளே தமிழர்தவம் ஈடேறி
நலங்கனிந்த இனிய நன்னாள் !
இந்நாளே தமிழரெல்லாம் கடந்தஇன்பக்
கடல்திளைத்திங் கிருக்கும் நன்னாள் !
இந்நாளே தமிழுலகம் அனைத்தும்விழாக்
கொண்டாடி ஏத்து நன்னாள்
இந்நாளே தமிழர்களுக் கெந்நாளின்
முன்னாளாய் இசைந்த நன்னாள் ! (44)

பெற்றெடுத்த தாயென்கோ! பின்புவளர்த்
தவளென்கோ! பிறழ்ந்து வீழ்போ
துற்றெடுத்த உறவென்கோ! உணர்வளித்த
குருவென்கோ! உயர்ந்த ஞானம்
முற்றெடுத்த கொழுந்தென்கோ! முதுகருணைப்
பிழம்பென்கோ! முந்நீர்ஞாலத்
தெற்றெடுத்திங் குவமிப்பேன்? எவ்வகைநான்
உரைசெய்வேன்? என்கோன் சீரே!" (45)

(வேறு)

என்னப் பாவலர் ஏத்தி மகிழ்ந்தனர்
பொன்னைப் பெற்றுழிப் பொங்குறும் ஏழையர்
அன்ன ஓகை அடைந்தது வஞ்சியும்
கன்னற் பாகு கலந்தெழு சொல்லியே! (46)

இளங்கோ இளவரசி திரு அவதாரம்.

விஞ்சு பாக்கியம் மேலுற வேதினம்
வஞ்சி நாடு வளர்வுறு காலையில்
அஞ்சு பாம்பணை ஆகவே கண்வளர்
கஞ்ச நாபன் கருணைப் பெருக்கினால், (47)

சுத்த ஜோதிக் கதிரவன் சோமனோ
டித்த ரைவந் தெழிலுருக் கொண்டபோல்
சித்தி ரைவரு செல்வனும் கார்த்திகை
உத்த மத்திரு வும்உதித் தாரரோ! (48)

சஷ்டிபூர்த்தி.

(வேறு)

ஒருகுறை உரைத்தற் கில்லா உத்தம வாழ்க்கை நாளும்
மருவுறு குடிகள் செய்த மாண்புறு தவமும், ஆழி
உருவுடைத் துளபத் தாமன் ஓங்கரு ளதுவும், சேரத்
திருவய தறுப தானான் தேவரும் விழையும் பேறன்! (49)

பவனிச்சிறப்பு.

(வேறு)

கனியின்மிகு சுவைமொழியான், கருணைமலர்த்
தவிர்விழியான், கடல்சூழ் ஞாலம்
நனிபுகழும் குணஎழிலான், நம்மிறைவன்
ஸ்ரீமூல நாதன் இன்று
தொனிகடல்கீண் டெழுமதியம் என, உலகோர்
துயர்துறக்கச் சுகமே லோங்க,
பனிமொழியீர்! பவனிவரும் பான்மைகண்டு
பவம் தீர்வோம் பரிந்து வாரீர்! (50)

நீராரும் புயல்திரண்டு நிலமிசையே
நடந்தன நிறமார் தந்தப்
போராரும் களிறினங்கள் பூவையர்மா
மனம்பதைக்கப் போவ காணீர்!
காராரும் கடல்திரைகள் கால்பெற்றீண்
டடைந்தனக் கண்டோர் எண்ண,
ஏராரும் இளம்பரிகள் ஏகுமெழில்
ஏந்திழையீர்! இனிது காணீர்! (51)

ஐந்தாகும் பொறியடக்கி ஆணவம்ஆ
தியநீத்த ஆன்றோர் மான
வெந்தாவும் பரியூரும் வீரர்குழாம்
போம்பரிசு விரைந்து பாரீர்!
நிந்தாசெய் அடையலர்தம் நிணந்தாங்கு
வேல்வீரர் நெடுமா மேரு
வந்தாலிவ் வையமிசை எனஏகும்
வரிசை,நல்லீர்! மகிழ்ந்து பாரீர்! (52)

வையமிசைத் துயருழன்றீர்! வறுமையெனும்
கடல்விழுந்தீர்! வருந்தி நாளும்
நையுமுயிர்ப் பொறைசுமந்தீர்! நாடுகலை
நனிபயிலா திருந்தீர்! நம்பன்
பொய்யில்புகழ் ராமவர்ம பூபதிபால்
வாரீரோ? புரைதீ ரீரோ?
உய்யவகை தேடீரோ? எனக்கொடிகள்
உவந்தழைப்ப உற்று நோக்கீர்! (53)

கலங்கல்விழு வனபாரார், கார்குழல்சோர்
　　வனஓரார் களிவண் டீட்டம்
நலங்கவிசெங் கமலமுகம் நாடியவீழ்
　　வனநோக்கார், நறுந்தார் சேரும்
இலங்குதடத் திருமார்பர் இன்னுயிர்தம்
　　பால்விடுத்தெங் கெங்கும் ஏங்கித்
துலங்குசுவர் ஓவியமாய்த் தோன்றுவதும்
　　அறியகிலார், துவர்வாய் மாதர்! (54)

அழுதமைமக் களைமறந்தார்! அன்புறுதம்
　　பதிமறந்தார்! அநங்கன் அன்னூர்
தொழுதுரைநல் துதிமறந்தார்! தோகைமயி
　　லனையஉயிர்த் தோழி மாரை
முழுதுமனம் தனில்மறந்தார்! மொழிமறந்தார்!
　　செயல்மறந்தார்! முந்நீர் வைப்பில்
பழுதில்புகழ் ராமவர்மன் பவனிவிழா
　　மறவாத பாவை மாரே! (55)

காளையரும் கன்னியரும் கலங்குமுது
　　வயதினரும் கருதார்க் கில்லான்
தாளையல தயலறியாத் தருமருண
　　வேதியரும் தறுகண் ஆண்மைத்
தோளையுடை க்ஷத்திரியர் தூயதொழில்
　　வைசியர்சூத் திரரும் ஒன்ருய்
வாளைவயல் வஞ்சியில்எவ் வகைபேதங்
　　களுமறந்தே மகிழ்ந்தார் மாதோ! (56)

பிறப்பொக்கும் எவ்வுயிர்க்கும் பேசுசிறப்
　　பவ்வுயிர்கள் பின்னர் ஆற்றும்
விறப்பொக்கும் வினைவழியே விளையுமென
　　மெய்ப்புலவன் மேனுள் சொன்ன
சிறப்பொக்கும் விதிதுணையா ஜெயவேந்தன்
　　ராமவர்மன் செங்கோ லோச்ச
மறப்பொக்கும் பலவருண வகைபேதம்
　　மறைந்ததுவே வஞ்சி யெல்லாம்! (57)

எம்மிறைவன்! எம்மிறைவன்!! எனுமொழியே
எம்முகத்தும் எழுவ காணீர்!
நம்மிறைவன் வாழ்க! எனும் நன்மொழியே
எந்நாவும் நவில்வ கேளீர்!
எம்மிறைவன் இசைத்தமிழ்போல் இசை அடைக!
எனஎவரும் இசைப்பக் காணீர்!
நம்மிறைவன் துணையுளகால் நடுக்கமுறேம்
எனஎவரும் நவில்வ கேளீர்! (58)

எவருலகே ராமவர்ம எந்தலைப்போல்
இசைமருவி இருந்தார்? இன்னும்
எவருலகே தருமபதி தருமபதி
எனஎழிற்பேர் எய்தி ஆண்டார்?
எவருலகே பூமகளும் நாமகளும்
இனிதருளப் பெற்றார்? இன்னும்
எவருலகே மாலுறங்க இப்புவிகாத்
தினிதுயர்ந்தார்? எண்ணின் அம்மா! (59)

(வேறு.)

"கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளும் களிப்பே!
காணார்க்கும் கண்டார்க்கும் கண்ணளிக்கும் கண்ணே!
வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே!
மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிகொடுக்கும் மதியே!"
எல்லார்க்கும் வாழ்வருளும் எல்லையிலா வாழ்வாய்
இறைவர் அணி திருமுடிமேல் எழும்ஜோதி மணியாய்,
நெல்லார்க்கும் வயல்வஞ்சி நிலந்தொழுமா மகிபன்
நீடூழி எமையாள நீயருள்செய் பெரிதே! (60)

வாழ்த்து

(வேறு.)

வாழ்க! வஞ்சி பாலராம வர்மனூழி யூழியே!
வாழ்க! வஞ்சி வாழ்வின் ஆணி ஆகுமெங்கள் ராணிமார்!
வாழ்க! வஞ்சி இளையராஜ மாசிலாத மாமகன்!
வாழ்க! வஞ்சி குலந்தழைக்க வந்தவல்லி வாழியே!

S. முத்துசுவாமிப்பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
சென்ற் ஜோஸப்ஸ் ஹைஸ்கூல், திருவனந்தபுரம்.

ஒரு வேண்டுகோள்.

சேந்தமிழ்ப் புலவர்களே !

ஆராய்ச்சியுரையெழுதுவதிற்சிறந்த மேனாட்டாரும் வியக்கத் தாங்கள் நம் "செந்தமிழி"ல் வஞ்சிமாநகர்பற்றிப் பலவாறு எழுதிவருவது படிப்பவர்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத்தருகிறது. இத்தகைய வியாசங்களை எழுதுவோர், தாம் வென்றாலும் தோற்றாலும் புகழடைவதை உணர்ந்துவைத்தும், சிலர் பிறரைக்குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் குறைத்துப்பேசுதல் மேற்கூறிய மகிழ்ச்சியினை ஆங்காங்கு தடுத்துவருகின்றது. இக்குறையினை இனி அறவே நீக்கிவிடும்படி பெரிதும் மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்ஙனம்,

R. வேங்கடாசலம்பிள்ளை,
மோகனூர்.

உ

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் பிங்கள-௵ பங்குனி௴ 19, 20, 21
(1918-௵ ஏப்ரல்௴ 1, 2, 3)-ஆம் தேதிகளில்
நடத்திய தனித்தமிழ்ப்பரீக்ஷையிற்றேறி
யோக்கியதாபத்திரம் பெறும்
மாணாக்கர்களின்
விவரம்.

பண்டிதபரீக்ஷை.
இரண்டாவதுவகுப்பு.

1. 2. T. வேலாயுதம் பிள்ளை, தமிழ்ப்பண்டிதர், விக்டோரியா காலேஜ், பாலக்காடு.

பாலபண்டிதபரீக்ஷை.
இரண்டாவதுவகுப்பு.

1. 4. செ. இராமையங்கார், எதிர்க்கோட்டை, சிவகாசிமார்க்கம்.

R. இராஜராஜேச்வரஸேதுபதி,
அக்கிராசனாதிபதி,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தார் 1918-ஞு மார்ச்சுமீ 2-ம் தேதியில் நடத்திய ஆங்கிலகலாசாலைத் தமிழ்ப்பரீக்ஷைகளிற் றேறிப் பரிசும் யோக்கியதா பத்திரமும் பெறும் மாணாக்கர்களின் விவரம்.

யப். ஏ. பரீக்ஷை.

I-வது வகுப்பு.

1. 62. T. P. மீனாக்ஷிசுந்தரன், Pachaiyappa's College, சென்னை.

(முதற்பரிசு ரூ. 40-பெறத்தக்க தங்கப்பதக்கம்.)

II-வது வகுப்பு.

1. 11. T. R. கோவிந்தராஜன், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிராப்பள்ளி.

2. 64. T. M. கோபாலகிருஷ்ணன், பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.

3. 13. S. இராஜகோபாலன், S.P.G. காலேஜ், திருச்சிராப்பள்ளி.

4. 39. V. ஸ்ரீநிவாஸன், ஹிந்து காலேஜ், திருநெல்வேலி.

5. 61. S. வரதாசாரி, பிரசிடென்ஸி காலேஜ், சென்னை.

6. 42. M. சின்னத்தம்பி, C. M. S. காலேஜ், திருநெல்வேலி.

7. 8. R. ஜெகந்நாதராகவன், அமெரிக்கன் காலேஜ், மதுரை.

8. 23. K. M. சுந்தரமூர்த்தி, ஸெண்ட் ஜோஸப் காலேஜ், திருச்சிராப்பள்ளி.

9. 65. S. ஸ்ரீநிவாஸன், பிண்டிலேகாலேஜ், மன்னார்குடி.

10\. 51. ஜெ. பத்மினி (பெண்), மஹாராஜா பெண்பாடசாலை, திருவனந்தபுரம்.

11\. 49. ஜெஸி லெற் ஆசிர் (பெண்), ௸ ௸

12\. 14 E. V. வெங்கட அஸ்வத நாராயணன், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிராப்பள்ளி.

13\. 15. K. இராமநாதன், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிராப்பள்ளி.

14\. 41. S. வைகுந்தநாதன், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.

15\. 29. அ. கி. பட்டாபிராமன், கவர்ன்மெண்ட் காலேஜ், கும்பகோணம்.

16\. 40. T. S. சங்கரநாராயணன், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.

17\. 53. V. இராமநாதன், மஹாராஜா காலேஜ், புதுக்கோட்டை.

18\. 12. S. முகம்மது சுல்தான், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிராப்பள்ளி.

19\. 55. Y. ஸ்ரீநிவாஸன், மஹாராஜா காலேஜ், புதுக்கோட்டை.

20\. 3. A. அப்பாசாமி, அமெரிக்கன் காலேஜ், மதுரை.

மெற்றிக்குலேஷன்.

இரண்டாவதுவகுப்பு.

1\. 596. H. S. இராமசாமி, St. Francis Xavier's High School, தூத்துக்குடி.

2\. 306. S. கிருஷ்ணசாமி, ஸெண்ட்ஜோஸப் ஹைஸ்கூல், கூடலூர்

3\. 455. A. K. வெங்கடேசன், முத்தியால்பேட்டை ஹைஸ்கூல், சென்னை.

4. 79. C. N. சுப்பிரமணியன், சேதுபதிஹைஸ்கூல், மதுரை.

5. 302. G. R. சுப்பிரமணியன், டவுன் ஹைஸ்கூல், கூடலூர்.

6. 143. T. R. வெங்கடாசலமூர்த்தி, S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சிராப்பள்ளி.

7. 245. C. தேவராஜன், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.

8. 278. A. பசுபதியப்பன், ஸெண்ட்மிக்கேல்ஸ் ஹைஸ்கூல்,கோயம்புத்தூர்.

9. 468. தி. ரா. ஸ்ரீநிவாஸன், Pachaiyappa's College, சென்னை.

10. 613. U. S. ராமசுந்திரம், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், கரூர்.

11. 363. S. முத்தையன், Central High School, திருவையாறு.

12. 616. R. விஸ்வநாதன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், கரூர்.

13. 545. C. நடேசமுதலியார், பச்சையப்பா ஹைஸ்கூல், காஞ்சிபுரம்.

14. 615. U. M. சுந்திரம், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், கரூர்.

15. 77. V. செல்லச்சாமி, சேதுபதி ஹைஸ்கூல், மதுரை.

16. 187. A. சங்கரநாராயணன், St. Francis Xavier's High School, பாளையங்கோட்டை.

17. 189. L. ஜோஸப் கோமஸ், ௸ ௸

18. 276. P. சுப்பராயன், ஸெண்ட்மிக்கேல்ஸ் ஹைஸ்கூல், கோயம்புத்தூர்.

B. இராஜராஜேஸ்வரஸேதுபதி,
அக்கிராசனாதிபதி,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.